

60

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA din ANDROMEDA

**

Epsilon-Tucana

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA DIN ANDROMEDA

ROMAN DE ANTICIPAȚIE

Epsilon - Tucana

* *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
60

Traducerea din limba rusă de:
TATIANA BERINDEI și ADRIAN ROGOZ

Revizia științifică de
ION MÎNZATU

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Călătorind prin spațiile cosmice, aproape cu viteza luminii, astronava terestră „Tantra" avusese de îndeplinit o misiune pe Zirda, planeta unei stele din constelația Ophiucus. Expediția „Tantrei" primise această misiune din partea Consiliului astronautic de pe Pămint, în numele Marelui Cerc (care reprezenta un sistem de comunicații între diferitele lumi locuite din cuprinsul galaxiei noastre). La intoarcere, în timpul unui schimb in care Erg Noor, șeful expediției, dormea, astronavigatorul Pel Lyn nu reușește să smulgă nava din uriașa atracție a unei stele de fier. Căderea pe acel astru însemna pieirea întregului echipaj.

In această vreme, pe Pămint, Veter, directorul stațiunilor exterioare ale Marelui Cerc, își predă serviciul noului director, africanul Mwen Mas. Are loc ultima transmisiune dirijată de Veter, cu prilejul căreia Veda Kong vorbește unor lumi îndepărtate despre istoria Pămintului. După conferința ei, aveau să fie recepționate informațiile trimise de locuitorii de pe o planetă a stelei 61 Lebăda.

(Continuare din nr. 59)

Toate energiile pe care societatea le irosise pe vremea capitalismului pentru făurirea unor mașini de război, pentru întreținerea unor armate imense fără nici o muncă utilă de îndeplinit, pentru propagandă politică și strălucire de paradă au fost acum îndreptate spre organizarea vieții și dezvoltarea cunoștințelor științifice...

La un semn al Vedei Kong, Dar Veter apăsă pe un buton, și, alături de frumoasa specialistă în istorie, apăru un mare glob terestru.

— Am inceput, urmă Veda, prin a intreprinde o impărțire cu totul nouă a zonelor locuite și industriale ale planetei noastre...

Dungile cafenii de pe glob, de-a lungul latitudinii 30° din emisferele boreală și australă, reprezintă un șir neintrerupt de așezări urbane, concentrate pe litoralul mărilor calde, in zona climei dulci, care nu cunoaște iarna. Omenirea a incetat de a mai cheltui cantități colosale de energie pentru incălzirea locuințelor în lunile de iarnă. Populația cea mai compactă s-a concentrat în jurul Mării Mediterane, leagănul culturii omenești.

Spre nord de zona aceasta locuită, se întinde o zonă uriașă de cimpii și stepe, in care pasc nesfirșite turme de animale domestice.

Spre sud (in emisfera boreală) și spre nord (in emisfera australă), se aflau în vechime zonele deșerturilor uscate, dogoritoare. In locul lor, au apărut uriașele termocentrale, acționate de energia solară.

În zona tropicelor este concentrată producția de hrană vegetală și lemn de o mie de ori mai avantajoasă decît în zonele de climă rece. De multă vreme, în urma descoperirii posibilității de a obține pe cale artificială hidrocarburi, zaharuri din lumina soarelui, și oxid de carbon, am încetat să mai cultivăm plantele zaharifere și fructele. Deocamdată, n-am reușit încă să obținem o producție industrială ieftină a albuminelor nutritive complete, de aceea mai cultivăm încă plante bogate în albumină. Datorită informațiilor primite prin Marele Cerc, am aflat un mijloc simplu de a produce pe cale artificială grăsimi, iar vitaminele și hormonii de orice fel îi scoatem în cantitate dorită din cărbune. Agricultura lumii noi a scăpat de necesitatea de a furniza toate produsele alimentare, cum era în vechime. Pentru noi, de fapt, nu mai există o limită în producția zaharurilor, a grăsimilor și a vitaminelor. Numai pentru producția albuminelor ne stau la dispoziție uriașe întinderi de uscat și de mare. Omenirea a scăpat de mult de teama foametei care bîntuise timp de zeci de milenii.

Una dintre principalele bucurii ale omului o constituie dorul de ducă, dorința de a se deplasa din loc în loc. Acum, în jurul întregii planete s-a încolăcit marele Drum Spiral care unește continentele cu uriașe punți aruncate peste toate strîmtorile — aici Veda își plimbă degetul de-a lungul unui fir argintiu și roti globul fără a-și întrerupe firul povestirii.

Cu cîteva sute de ani în urmă, am îmbunătățit considerabil aspectul planetei noastre. Am redus atunci simțitor calotele de gheață formate la polii pămîntului, în ultima epocă de glaciațiune, și am modificat clima întregii planete. Nivelul apei oceanelor s-a ridicat cu șapte metri, în circulația atmosferei s-au redus brusc fronturile polare și cercurile alizeelor, care uscau zonele deserturilor, la granița tropicelor. Și uraganele s-au domolit în foarte bună măsură, ca, de altfel, toate celelalte tulburări violente ale vremii.

Stepele calde din sud și-au întins limitele pînă la paralela 60, iar cîmpiile verzi și pădurile din zona moderată au trecut de paralela 70.

Continentul antarctic, degajat pe jumătate de veșmîntul său de gheață, s-a dovedit a fi un adevărat tezaur minier al omenirii. Acolo s-au păstrat neatinse rezerve uriașe de bogății minerale care fuseseră sleite pe toate celelalte continente, în urma nesăbuitei risipe de metale în războaiele distrugătoare și generale. De asemenea, Drumul Spiral și-a putut desăvîrși circuitul trecînd peste Antarctida.

Posibilitățile de fabricare a produselor alimentare au crescut de mai multe ori, pămînturile noi au devenit proprii să fie populate.

Dar toate acestea nu mai erau chiar atît de esențiale pentru populația crescîndă a planetei. Vechile, primejdioasele și șubredele nave planetare au dat posibilitatea de a atinge cele mai apropiate planete din sistemul nostru. Un brîu de sateliți artificiali a încins pămîntul, și de pe el oamenii au reușit să cunoască îndeaproape Cosmosul. Și iată că, acum opt sute și opt ani, s-a petrecut un eveniment atît de important încît a deschis în viața omenirii o eră nouă — Era Marelui Cerc.

Mintea omenească se frămîntase mult în căutarea unui mijloc de a transmite la mari distanțe imagini, sunete, energie. Sute de mii de savanți dintre cei mai talentați au activat într-o organizație specială, care și astăzi se mai numește Academia Radiațiilor Dirijate.

Cu aproape trei mii de ani în urmă, savanţii noştri stabiliseră că din Cosmos se revarsă pe pămînt torente puternice de radiaţii radioactive. O dată cu radiaţia generată a constelaţiilor şi a galaxiilor mai ajungeau pînă la noi denaturate, pe jumătate absorbite de atmosferă, apeluri şi transmisiuni ale Marelui Cerc. Nu le puteam pricepe, cu toate că foarte de demult învăţaserăm să captăm aceste misterioase semnale, luîndu-le drept radiaţii ale unei materii moarte.

Invăţatul Kam Amat, indian de origine, a avut ideea să efectueze pe sateliţii artificiali experienţe cu nişte receptoare de imagini şi, în decurs de zeci de ani, cu o nesfîrşită răbdare, a studiat toate combinaţiile noi cu putinţă ale gamelor de unde recepţionate.

Kam Amat a recepţionat o emisiune de pe sistemul planetar al stelei duble, numită odinioară Lebăda 61. Pe ecran a apărut un om care nu ne semăna, dar care, incontestabil, era şi el om, şi a arătat o inscripţie făcută cu ajutorul simbolurilor Marelui Cerc. Această inscripţie n-a putut fi descifrată decît peste nouăzeci de ani. Ea împodobeşte astăzi, transcrisă în limba noastră pămîntească, monumentul lui Kam Amat: „Vă salutăm, fraţi care aţi venit în familia noastră. Despărţiţi prin spaţiu şi timp, sîntem uniţi prin raţiune în Cercul Marii Puteri".

Limbajul Marelui Cerc, compus din simboluri, planuri şi hărţi, s-a dovedit a fi accesibil pentru nivelul de dezvoltare al omenirii. Peste două sute de ani, am putut să comunicăm prin intermediul cuvintelor cu sistemele planetare ale celor mai apropiate stele, să recepţionăm şi să transmitem aspecte complete din viaţa atît de variată a diferitelor lumi. De curînd, am primit răspuns de pe şaisprezece planete ale Marelui Centru de viaţă Deben din Lebădă, o stea de dimensiuni colosale, cu o luminozitate de 4.800 sori, care se află la o distanţă de 122 parseci. Dezvoltarea gîndirii celor de acolo a atins nivelul nostru, după ce însă urmase o altă cale.

Din depărtările fabuloase ale unor îngrămădiri globulare şi ale unei gigantice regiuni populate din jurul centrului galactic, pornesc imagini şi priveliști ciudate, care, deocamdată, n-au fost înţelese, descifrate de noi. Inregistrate de maşini de memorizat, ele sînt transmise la Academia Lărgirii Limitelor Cunoaşterii sau pe scurt Academia Limitelor — cum se numeşte organizaţia ştiinţifică care lucrează la rezolvarea problemelor abia ridicate în faţa ştiinţei noastre. Ne străduim să înţelegem o gîndire care ne-a depăşit cu milioane de ani şi extrem de diferită de a noastră, datorită căilor diferite de dezvoltare istorică a vieţii...

Veda Kong îşi mută privirea de pe ecranul spre care privea ca hipnotizată şi se uită întrebător la Dar Veter. Acesta zîmbi şi-i făcu din cap un semn aprobator. Veda îşi înălţă cu mîndrie fruntea, întinse mîinile înainte şi se adresă fiinţelor nevăzute şi necunoscute, care urmau să recepţioneze peste treisprezece ani cuvintele şi imaginea ei:

— Acesta este istoricul nostru, drumul chinuitor, complicat şi lung pe care l-am parcurs spre culmile ştiinţei. Vă chemăm, noilor noştri fraţi, să vă contopiţi cu noi în cuprinsul Marelui Cerc, pentru a duce spre toate colţurile necuprinsului univers puterea cea mare a raţiunii!

Glasul Vedei suna acum triumfător. Prin el vorbea marea şi victorioasa putere a tuturor generaţiilor de pămînteni, care se ridica-

seră atît de mult încît pînă şi Galaxia * devenise pentru el neîncăpătoare...

Un sunet metalic prelung. Dar Veter a mutat maneta, deconectînd curentul emiţător. Ecranul se stinse. Pe panoul transparent din dreapta rămase coloana luminoasă a canalului purtător.

Obosită şi tăcută, Veda se ghemui în fundul unui mare fotoliu. Veter îl instală la masa de comandă pe Mwen Mas şi rămase în picioare în spatele lui. În liniştea adîncă nu se mai auzea decît, din cînd în cînd, ţăcănitul scurt al manetelor de oprire. Deodată, ecranul înrămat în aur dispăru, şi în locul lui se căscă o genune fără fund. Veda Kong, care vedea minunea aceasta pentru prima oară, oftă adînc. Într-adevăr, chiar şi pentru cei care cunoşteau bine calea complexei interferenţe a undelor luminoase, cu ajutorul căreia se putea realiza o asemenea adîncime şi lărgime a cîmpului vizual, priveliştea părea totdeauna uimitoare.

Crescînd clipă de clipă, din depărtări se apropia suprafaţa întunecată a unei planete străine. Doi sori — unul portocaliu şi altul roşu, mai mici decît soarele, luminau undele unei mări purpurii. În marginea unor munţi albaştri şi prăpăstioşi, pe care jucau misterioase reflexe violete, se înălţa o clădire uriaşă, pe al cărei acoperiş se afla o platformă spaţioasă. Raza vizuală se lăsă pe ea, străpungînd-o parcă, — şi toată lumea văzu un om cu pielea cenuşie şi ochii rotunzi ca de cucuvele, încercuiţi cu puf argintiu. Era înalt, dar cu un trup foarte subţire, cu extremităţile lungi ca nişte tentacule. Omul făcu o mişcare absurdă cu capul, ca şi cînd ar fi vrut să împungă. Era, probabil, un salut grăbit. Apoi, îndreptîndu-şi spre ecran ochii impasibili, ca un obiectiv de aparat fotografic, deschise o gură fără buze, acoperită cu o clapă de piele moale, care aducea cu un nas. Îndată răsună glasul melodic şi dulce al maşinii de tradus.

— Vorbeşte Zaf Ftet, şeful serviciului de informaţie externă de pe 61 Lebăda. Transmitem un program pentru steaua galbenă STL 3388...

Veter şi Iunii Ant schimbară între ei o privire; Mwen Mas îl strînse pe Dar Veter de mînă. Era indicativul de apel galactic al Pămîntului, mai bine zis, al sistemului planetar solar.

Cu o grabă mai mare decît la începutul emisiunii, Iunii Ant verifică acordarea maşinii de memorizat.

Vocea impasibilă a translatorului electronic urmă:

— Am recepţionat o emisiune foarte bună din partea stelei... — din nou se auzi un rînd de cifre şi sunete întrerupte, — am recepţionat-o întîmplător în afară de programul de emisiuni al Marelui Cerc. Viaţa cugetătoare de acolo seamănă foarte mult cu a noastră. Priviţi!

Maşina amuţi! Aparatele semnalizatoare rămaseră mai departe aprinse, în afară de o singură luminiţă verde care se stinse.

— După cîte am înţeles, este vorba de epsilon-Tucana, o stea dintr-o constelaţie de pe cerul austral, spuse Mwen Mas. Într-adevăr, nouăzeci de parseci ne apropie de limitele legăturii noastre permanente, pe care n-am reuşit s-o împingem mai departe de Deneb.

---

* Galaxia noastră are un diametru de 26.000 parseci, adică de aproximativ 85.000 ani-lumină; Soarele nostru e situat la o distanţă de circa 6.000 parseci de periferia Galaxiei (N. R.).

— Dar cum de putem recepționa și emisiuni din centrul Galaxiei și de pe ingrămădirile globulare ? intrebă Veda Kong.

— Doar in mod neregulat, pe recepția nemijlocită sau prin intermediul mașinilor de memorizat, ale celorlalți membri ai Cercului, care formează un lanț intins prin spațiul Galaxiei, răspunse Mwen Mas.

— Comunicațiile trimise cu mii și poate cu zeci de mii de ani in urmă, adăugă Iunii Ant, nu se pierd in spațiu și, in cele din urmă, ajung pină la noi.

— Dar asta inseamnă că, despre viața și cunoștințele oamenilor din lumile foarte depărtate, judecăm cu o intirziere de douăzeci de mii de ani, cum ar fi, de pildă, pentru zona din centrul Galaxiei.

— Da. Indiferent dacă ne este redat de inregistrările memoriale ale lumilor mai apropiate sau recepționăm posturile noastre, vedem lumile indepărtate așa cum au fost ele in timpuri foarte vechi. Vedem oameni care au murit de mult și au fost uitați in lumea lor...

— Cum se poate ca noi, care am dobindit o putere atit de mare asupra naturii, să răminem neputincioși aici ? spuse Veda cu o copilăroasă revoltă. Nu putem oare atinge lumile indepărtate pe o altă cale, prin intermediul unui alt mijloc decit fascicolul dirijat sau raza de fotoni ?

— Ce bine te ințeleg, Veda ! exclamă Mwen Mas.

— Cei de la Academia Limitelor se ocupă actualmente de studiul invingerii spațiului, a timpului, a forței de gravitație, cercetind adincimile inspăimintătoare ale temeliilor cosmosului, se amestecă in convorbire Dar Veter. Nu știu insă nimic in ceea ce privește rezultatele. Mi se pare că n-au ajuns incă la stadiul experiențelor și n-au putut...

Deodată se aprinse lumina verde, și Veda simți din nou că amețește văzind ecranul care se adinci in abisul spațiului.

Numai marginile imaginii, precis conturată, arătau că au de-a face cu o inregistrare a mașinii de memorizat, și nu cu o emisiune recepționată nemijlocit.

Pe ecran se văzu o stea luminoasă cu sistemul ei planetar. Una dintre planete se apropia, crescind clipă de clipă. Intii apăru suprafața planetei, așa cum a fost desigur văzută de la stațiunea exterioară a satelitului. Un soare imens, de un albastru deschis, fantomatic din cauza incandescenței fantastice, scălda in razele lui pătrunzătoare invelișul ultramarin, neguros al atmosferei sale.

— Da ! Avem in fața noastră epsilon-Tucana, o stea cu o temperatură inaltă din clasa B_9, și cu o luminozitate de 78 de sori ai noștri, spuse in șoaptă Mwen Mas. Veter și Iunii Ant dădură afirmativ din cap.

Imaginea se schimbă, devenind parcă mai ingustă și coborind aproape de solul unei lumi necunoscute. In față se inălțau cupolele rotunjite ale unor munți ce păreau turnați din aramă. Un minereu necunoscut ori metale cu structură grunjoasă se invăpăiau in razele luminii extraordinar de albe și strălucitoare, răspindită de un soare albastru. Chiar și așa, redat prin intermediul aparatelor de recepție, lumea necunoscută strălucea intr-o splendoare victorioasă.

Reflexele razelor inconjurau munții arămii cu o cunună de un trandafiriu argintat, care se oglindea ca o dîră largă in undele domoale ale mării violete. Apa de culoarea ametistului inchis părea grea și luminată dinăuntru de lumini roșii, aidoma unor ochi mă-

ruați și vii, adunați în cete mari laolaltă. Undele spălau piedestalul masiv al unei statui uriașe, așezată departe de mal, într-o semeață singurătate. Femeia sculptată în piatră roșie-închisă avea capul lăsat pe spate și brațele întinse înainte, ca în extaz, spre adîncul de foc al cerului. Putea să fie o fiică a Pămîntului; marea ei asemănare cu oamenii noștri era zguduitoare — ca și uimitoarea frumusețe a statuii. În trupul ei minunat, asemenea visului întruchipat al sculptorilor Pămîntului, era o mare putere, dar, în același timp, fiecare linie a chipului și a trupului ei era spiritualizată. Piatra lustruită părea să reverse din ea flacăra unei vieți necunoscute și tocmai de aceea misterioasă și atrăgătoare.

Cei cinci pămînteni priveau tăcuți încîntătoarea lume nouă. Din pieptul larg al lui Mwen Mas izbucni un lung suspin; chiar de la prima vedere aruncată asupra statuii, nervii săi se încordară într-o așteptare plină de bucurie.

Pe țărm, turnuri de argint marcau începutul unei scări largi și albe, care se boltea liber pe deasupra unui desiș de copaci zvelți, cu frunziș de peruzea.

— Sînt sigur că sună! îi șopti Dar Veter la urechea Vedei, arătîndu-i turnurile. Veda își plecă fruntea, sprijinindu-i afirmarea.

O clipă, prin fața lor trecură ziduri albe cu ieșituri largi, în care se deschidea un portal din piatră albastră, apoi ecranul se deschise într-o încăpere înaltă, scăldată într-o lumină puternică. Culoarea mată, sidefie, a pereților brăzdați de șănțulețe mărunte, dădea o preciziune neobișnuită tuturor celor ce se aflau în această sală misterioasă. Atenția pămîntenilor fu atrasă de un grup de ființe, aflate în picioare în dreptul unui panou lustruit, care părea o fațetă a unui uriaș smarald...

Pielea lor roșu-învăpăiată avea nuanța statuii de pe malul mării, ceea ce pentru cei de pe Pămînt nu însemna un lucru neobișnuit: fotografii în culori păstrate din timpuri vechi arătau că unele triburi de indieni din America Centrală avuseseră o carnație asemănătoare, poate ceva mai puțin intensă.

În sală erau două femei și doi bărbați, două perechi îmbrăcate diferit. Cei aflați mai aproape de panoul verde purtau o îmbrăcăminte scurtă și aurie, asemănătoare unor combinezoane elegante cu cîteva închizătoare. Ceilalți doi erau înfășurați cu pelerine identice, de aceeași nuanță sidefie ca și pereții.

Cei dintîi se mișcau lin și ciupeau un șir de strune întinse pieziș, la marginea din stînga a panoului. Peretele din smarald sau din cristal devenea tot mai transparent. În ritmul mișcărilor descrise de ei treceau ca plutind prin cristal, una după alta, imagini clare. Apăreau și dispăreau atît de repede, încît pînă și niște observatori atît de bine antrenați ca Iunii Ant și Dar Veter reușeau cu greu să le prindă în întregime sensul.

În succesiunea imaginii munților arămii cu aceea a oceanului violet și a pădurilor de peruzea, se ghicea istoricul planetei. Aidoma unor fantome ale trecutului, prin fața ochilor se perindau nenumărate animale și plante, uneori neînțeles de monstruoase, alteori minunat de frumoase. Multe dintre ele păreau foarte asemănătoare cu acelea ale căror rămășițe au rămas păstrate în cronica închipuită a straturilor scoarței pămîntului. Scara ascendentă a formelor de viață, a materiei vii în continuă desăvîrșire se desfășură astfel mult timp. Calea infinit de lungă a dezvoltării părea și mai îndelungată,

mai chinuitoare şi mai grea decit genealogia noastră proprie, cunoscută oricărui locuitor al pămîntului...

Imaginea dispăru, şi in locul vedeniilor celor vii apăru suprafaţa intunecată a unei pietre lustruite.

Cei doi in straie aurii se retraseră acum spre dreapta, iar locul li-l luă cealaltă pereche. Cu o mişcare fulgerătoare işi lepădară pelerinele, şi pe fondul sidefiu al pereţilor se desprinseră trupurile lor goale, arămii. Bărbatul intinse miinile spre femeie, şi aceasta il răspunse printr-un zimbet plin de o bucurie atit de mindră şi de strălucitoare, incit, fără să vrea, şi oamenii Pămintului ii răspunseră zimbind. Acolo, in sala sidefie a unei lumi depărtate, cei doi incepură un dans lent. Probabil că nici nu era propriu-zis un dans, ci mai curind un fel de ritmică luare de atitudini. Dansatorii işi propuseseră, in aparenţă, să demonstreze perfecţiunea, frumuseţea liniilor şi mlădierea trupurilor lor. In alternanţa ritmică a mişcărilor se ghicea insă o muzică, in acelaşi timp grandioasă şi tristă, ca o amintire a imensei scări de jertfe anonime şi fără de număr, plătite in cursul dezvoltării vieţii, spre a ajunge la o ființă ginditoare, atit de minunată — la om.

Lui Mwen Mas i se păru că percepe o melodie, un mănunchi de note inalte şi pure, susţinute de ritmul sonor şi sacadat al sunetelor joase. Veda Kong strinse mina lui Dar Veter, care nici nu observă acest lucru. Iunii Ant privea nemişcat, ţinindu-şi răsuflarea, pe fruntea lui inaltă se iviră broboane de sudoare.

Oamenii de pe Tucana semănau atit de mult cu cei de pe Pămint, incit incetul cu incetul pierdeai impresia că te afli in faţa unei alte lumi. Ei dovedeau însă o deplină perfecţiune a trupului, care deocamdată trăia doar in visurile şi operele artiştilor de pe Pămint şi nu-şi găsise intruchiparea decit intr-un număr foarte redus de oameni, minunat de frumoşi.

„Cu cit mai grea şi mai lungă este calea evoluţiei animalice oarbe pină la ființa ginditoare, cu atit mai frumoase, mai elaborate şi mai raţionale sint şi formele superioare ale vieţii" — reflectă Dar Veter. Pămintenii au inţeles de mult că frumuseţea constă in caracterul raţional al unei structuri adaptată la un scop definit. Cu cit mai variată este destinaţia, cu atit mai frumoasă este şi forma. Probabil că oamenii aceştia roşii sint mai multilaterali şi mai capabili decit noi... Poate că civilizaţia lor este, mai curind, rezultatul dezvoltării omului insuşi, a puterii sale spirituale şi fizice, mai puţin a tehnicii. La noi, chiar şi după instaurarea societăţii comuniste, cultura şi-a păstrat un caracter mai mult tehnic, şi, abia in a doua jumătate a Erei Muncii Comune, după Anii Primului Belşug, s-a păşit pe calea perfecţionării omului insuşi, nu a maşinilor, a caselor, a mincării şi a distracţiilor lui...

Dansul se sfirşi. Tinăra femeie cu piele roşie trecu in mijlocul sălii şi raza vizuală a aparatului se concentră numai şi numai asupra ei. Ea işi inălţă spre plafonul sălii faţa şi braţele aruncate inlături.

Involuntar, pămintenii o urmăriră cu privirea. Sala nu avea tavan, sau, poate, datorită unei iluzii optice create cu multă măiestrie, in locul său se vedea un cer spuzit de stele mari, luminoase, care probabil nu erau decit o imagine, intrucit asociaţiile de constelaţii erau dezordonate şi străine, neputind trezi in minte asociaţii familiare. Tinăra femeie făcu un semn cu mina, şi pe arătătorul stingii

ei apăru o mică bilă albastră. Din ea izbucni o rază, ca un ac argintiu, care se transformă într-o uriașă vergea, de felul celor cu care se arată pe o hartă. O mică pată luminoasă, rotundă în extremitatea razei, se oprea cînd pe o stea, cînd pe alta. Și îndată pe panoul de smaragd se ivea o imagine imobilă de mari dimensiuni. Raza indicatoare se deplasa încet, și tot atît de încet apăreau pe ecran priveliști de pe planete pustii sau populate cu o viață necunoscută. Apăsătoare, sterpe străluceau întinderile pietroase ori nisipoase, scăldate în lumina sorilor roșii, albaștri, violeți și galbeni. Uneori, razele vreunui astru ciudat, plumburiu, trezeau la viață pe planetele lor cupole plate și spirale încărcate cu electricitate, înotînd ca niște meduze într-o atmosferă densă, portocalie, sau într-un ocean. În lumea soarelui roșu creșteau copaci de o înălțime neînchipuită, cu scoarță neagră și alunecoasă, care întindeau spre cer, ca într-o desperare fără margini, miliarde de ramuri strîmbe. Alte planete erau în întregime acoperite cu ape înnunecate. Pretutindeni pluteau uriașe insule vii, animale ori plante, legănînd peste oglinda lină nenumărate antene păroase...

— N-au în apropierea lor planete cu forme superioare de viață, spuse deodată Iunii Ant, care nu-și lua ochii de pe harta acelui necunoscut firmament.

— Nu, răspunse Dar Veter. Într-o parte au sistemul stelar plan, una dintre formațiile mai tîrzii ale Galaxiei. Dar noi știm că sistemele plane și cele sferice, cele noi și cele vechi, alternează conform anumitor legi. Într-adevăr dinspre Eridan au un sistem unde există viață și gîndire: sistemul acesta intră în Marele Cerc...

— VVR 3955 + EN 2528... și așa mai departe, se amestecă în vorbă Mwen Mas. Dar cum se poate ca el să nu aibă cunoștință de existența acestui sistem?

— Probabil că între el și Eridan există un cîmp permanent ce nu poate fi străbătut de radiațiile dirijate, răspunse Dar Veter.

Cu o mișcare a degetului, fata cu pielea roșie din lumea aceea îndepărtată făcu să cadă bila cea albastră și se întoarse spre spectatori, cu brațele larg aruncate înlături, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze pe cineva invizibil, din fața ei. Cu capul ușor lăsat pe spate și umerii trași înapoi, părea o femeie de pe Pămînt, într-o chemare pătimașă. Buzele ei întredeschise se mișcau repetînd cuvinte neauzite. Rămase astfel neclintită, ca o chemare vie, ce trimitea în întunericul înghețat al spațiilor siderale chemarea apelului ei fierbinte, de om dornic să-și regăsească tovarăși din alte lumi.

Din nou frumusețea ei strălucitoare îi înmărmuri pe observatorii de pe Pămînt. Nu vedeau nimic în ea din asprimea dăltuită în bronz pe care o avuseseră pieile roșii, fața ei rotundă, năsucul și imenșii ei ochi albaștri, ca și gura ei mică aminteau mai curînd de popoarele nordice de pe Pămînt. Părul ei cădea în unde moi și bogate. În fiecare trăsătură a feței, în fiecare mlădiere a trupului se citea încredere, optimism, voioșie.

— Este oare cu putință ca ei să nu știe nimic despre Marele Cerc? gemu aproape Veda Kong, cucerită de farmecul risipit de minunata ei soră din Cosmos.

— Acum probabil că știu, răspunse Dar Veter, căci ceea ce vedem în clipa de față s-a petrecut cu trei sute de ani în urmă.

— Optzeci și opt de parseci, spuse Mwen Mas cu vocea lui joasă, optzeci și opt... Toți cei pe care i-am văzut acum au murit de mult.

Şi, ca o confirmare a spuselor sale, viziunea lumii minunate păli şi se stinse; se stinse, de asemenea, şi indicatorul verde de legătură. Emisiunea Marelui Cerc luase sfirşit.

O clipă rămaseră cu toţii nemişcaţi. Cel dintii se dezmetici Dar Veter. Muşcindu-şi inciudat buza, mută in grabă maneta de granat. Deconectarea coloanei de energie dirijată stirni un vuiet sonor, ca de aramă, care-i preveni pe inginerii centralelor energetice de necesitatea de a indrepta puternicul torent pe canalele obişnuite. Numai după ce termină cu toate aparatele, directorul staţiunilor exterioare se intoarse spre tovarăşii săi.

Iunii Ant, cu sprincenele ridicate, răsfoia filele pline de insemnări.

— O parte a memonogramei * cu harta stelelor de pe plafon trebuie să fie imediat expediată Institutului Cerului Austral! spuse el, adresindu-se tinărului adjunct al lui Dar Veter. Acesta ii aruncă o privire mirată, de parcă s-ar fi trezit abia acum dintr-un vis extraordinar.

Savantul cel sever işi stăpini un zimbet. Intr-adevăr, viziunea de adineauri era un vis al unei lumi incintătoare, lansat in spaţiu cu trei veacuri in urmă...

— Ai avut dreptate, Mwen Mas — rosti zimbind Dar Veter — cind inainte de emisiune ai spus că astăzi se va petrece ceva neobişnuit. Pentru prima oară in cei opt sute de ani de cind există pentru noi Marele Cerc, din străfundurile universului, ne-a apărut viziunea unei planete locuite de fraţii noştri, nu numai intru spirit, dar şi intru trup. Şi aceasta s-a petrecut in ziua cind ai păşit aici ca director! Anticii ar fi socotit aceasta un fericit augur sau, cum ar spune psihologii noştri, un concurs de imprejurări favorabile pentru siguranţa şi elanul de care vei avea nevoie in munca dumitale...

Işi dădu deodată seama că reacţia nervoasă il făcuse să devină prea vorbăreţ. In epoca Marelui Cerc, excesele in vorbire erau considerate ca unul dintre defectele umane cele mai ruşinoase şi mai respingătoare. De aceea, directorul staţiunilor exterioare se opri din vorbă.

— Da, da! răspunse distrat Mwen Mas. Iunii Ant prinse in glasul său un accent straniu şi deveni atent. Veda Kong atinse uşor cu degetul mina lui Dar Veter şi făcu semn cu capul in direcţia africanului.

„Poate că e prea impresionabil", ii trecu prin gind lui Dar Veter. Se uită ţintă la succesorul său. Acesta işi indreptă spatele şi redeveni specialistul atent şi ager de mai inainte. Scara mobilă il transportă sus, spre ferestrele cele largi, şi cerul instelat apăru din nou, la fel de indepărtaţi ca in cele treizeci de mii de ani ai existenţei omului, ai acelei specii umane care mai inainte se chema *homo sapiens*.

Mwen Mas şi Dar Veter fură nevoiţi să mai zăbovească la observator.

Ca şi adineauri, in camera subterană, Veda Kong strinse cu putere mina lui Dar Veter şi-i şopti că nu va uita niciodată această noapte.

— Mi-am dat seama cit de slab m-am prezentat! spuse ea, strălucitoare, in ciuda acestor cuvinte triste. Veter pricepu la ce se gindeşte Veda şi dădu negativ din cap.

— Sint convins că dacă femeia cea roşie te-ar fi văzut pe dum-

---

* Memonogramă = inregistrare memorială. (Noţiune fantastică — N. A.)

neata, Veda, ar fi fost mîndră de sora ei... Pe cuvînt. Pămîntul nostru nu-i mai prejos de lumea lor! adăugă el, cu fața luminată de iubire.

— Aceasta-i părerea dumitale, scumpe prietene, zîmbi Veda. Întreabă-l mai bine pe Mwen Mas!

Își umbri glumeață ochii cu palma și dispăru după o cotitură a zidului.

Începuse să se crape de ziuă cînd, în sfîrșit, Mwen Mas fu lăsat singur. În văzduhul răcoros și nemișcat, plutea o lumină cenușie, iar marea și cerul aveau acum aceeași străvezime de cristal: argintie înspre ape, trandafirie spre văzduh.

Africanul rămase mult timp în picioare pe balconul observatorului, scrutînd cu privirea contururile pe jumătate cunoscute ale clădirilor.

Pe un platou nu prea înalt, la o oarecare depărtare, se înălța un arc gigantic de aluminiu, brăzdat de nouă fîșii paralele, despărțite prin geamuri opal-gălbui și alb-argintii din sticlă incasabilă: era clădirea Consiliului Astronautic. În fața ei era monumentul ridicat celor dintîi oameni care se avîntaseră în spațiile cosmice. O coastă abruptă, toată numai nori și vîrtejuri, era încununată de o astronavă de tip antic — o rachetă în formă de pește, cu botul ascuțit îndreptat spre înălțimile odinioară inaccesibile. Sprijinindu-se unii pe alții, depunînd sforțări uriașe, un șir de oameni se cățărau sus, înlănțuind ca o spirală soclul monumentului. Erau aici piloți de rachete, fizicieni, astronomi, biologi, scriitori cu înaripată fantezie... Zorile învăluiau în lumina lor roșiatică străvechea astronavă și contururile ușoare, dantelate ale clădirilor. Mwen Mas tot se mai plimba cu pași mari pe balcon. Pînă acum nu trecuse niciodată prin emoțiile pe care le trăise astăzi. Crescut după regulile generale ale Erei Marelui Cerc, își oțelise trupul prin aspre încercări și îndeplinise cu succes toate *Isprăvile lui Hercule*. Astfel se numeau, în amintirea frumoaselor mituri ale vechii Elade, grelele probe pe care orice tînăr era dator să le săvîrșească la sfîrșitul perioadei de educare. Acela care trecea cu succes aceste încercări era socotit demn să urce o treaptă superioară a instrucțiunii.

Mwen Mas organizase alimentarea cu apă a unei mine din Tibetul apusean, replantase o pădure de araucari (pini de Chile) pe platoul Nahepta în America de Sud, lucrase la nimicirea rechinilor care apăruseră din nou lîngă coastele Australiei. Biografia și genealogia sa, marile lui capacități îi îngăduiseră să se pregătească pentru o activitate grea și plină de răspundere. Astăzi, chiar de la prima oră a îndeplinirii noilor sale atribuții, avusese loc întîlnirea cu o lume apropiată de noi, și în sufletul lui Mwen Mas se trezi ceva nou. Simți căscîndu-se în el o prăpastie, pe marginea căreia umblase în toți anii vieții sale, fără a-i bănui existența. Dorința de a se întîlni din nou cu planeta stelei epsilon-Tucana, cu lumea aceasta, care părea răsărită din cele mai frumoase basme ale omenirii pămîntene, trăia în el cu o excepțională vigoare. Niciodată nu va putea s-o mai uite pe fata cu pielea roșie, nici brațele ei întinse într-o aprigă chemare, nici gingașele ei buze întredeschise!

Faptul că de această lume minunată îl despărțea colosala distanță de două sute nouăzeci de ani-lumină, inaccesibilă pentru posibilitățile tehnicii terestre, nu-i potolea deloc, ba, dimpotrivă, îi ațîța dorul fierbinte.

În sufletul lui Mwen Mas luă naştere ceva care trăia acum prin sine, fără a se supune controlului voinţei şi al raţiunii reci. Africanul nu iubise pînă acum niciodată; cufundat în studiul său aproape ca un anahoret, nu simţise pînă atunci nimic care să fi semănat cu dorul şi nemaipomenita bucurie aprinsă în sufletul său de această întîlnire pe deasupra uriaşelor depărtări ale spaţiului şi ale timpului!

Capitolul III

PRIZONIERI AI ÎNTUNERICULUI

Acul alb şi gros al indicatorului de direcţie se abătea încet, dar stăruitor spre dreapta: astronava descria în jurul stelei de fier o curbă eliptică. Viteza scădea treptat; părea că un invizibil odgon trage nava spre astrul înspăimîntător, nevăzut pentru ochiul omenesc.

Tremurînd de încordare şi de slăbiciune, Erg Noor se instală, cu ajutorul lui Key Beer, lîngă maşina de calculat. Deconectate de cîrmaciul-robot, motoarele planetare amuţiră.

— Ingrid, ce este o stea de fier? întrebă încet Key Beer.

— O stea invizibilă din clasa spectrală T, stinsă, dar nu răcită definitiv sau care n-a fost încă din nou încălzită. Împrăştie în jurul ei numai lumina de undă lungă a părţii termice a spectrului, adică, după cum ştii, radiaţii infraroşii. Această stea devine vizibilă prin invertorul electronic * doar de la o distanţă relativ mică. Bufniţa, care percepe vizual razele infraroşii, ar fi putut s-o vadă...

— Dar de ce este de fier?

— În compoziţia tuturor stelelor care au fost studiate pînă acum predomină fierul într-un procent cu mult mai mare decît pe Pămînt. De aceea, în cazul cînd steaua este mare, masa ei şi cîmpul de gravitaţie sînt enorme... Mă tem că ne-am întîlnit tocmai cu o asemenea stea...

— Şi atunci?

— Nu ştiu nici eu. Carburantul ne e pe sfîrşite. Dacă nu reuşim să ne smulgem de aici, nava noastră va continua să descrie în jurul stelei o spirală, apropiindu-se treptat de ea... pînă se va prăbuşi.

Ingrid dădu nervos din cap. Beer îi netezi cu o mişcare duioasă braţul gol.

Şeful expediţiei trecu la masa de comandă, concentrîndu-se asupra aparatelor. Tăceau cu toţii, ţinîndu-şi respiraţia; tăcea şi Niza Krit, care se trezise între timp şi pricepuse instinctiv gravitatea situaţiei în care se aflau. Momentul cel mai favorabil pentru a se smulge din puternica atracţie a stelei de fier fusese calculat; nu mai puteau zăbovi, întrucît pierderea mare a vitezei făcea tot mai problematică salvarea astronavei.

Cursa navei se acceleră din ce în ce mai mult, curba eliptică deveni din ce în ce mai lină. O oră, apoi încă una... şi înspăimîntătorul astru cafeniu dispăru de pe ecranul din faţă, mutîndu-se pe cel de-al doilea. Lanţurile invizibile ale gravitaţiei se mai tîrau

---

* Invertor electronic = aparat care măreşte imaginile de mii de ori, transformîndu-le în imagini electronice şi apoi amplificîndu-le (N. A.).

şi acum în urma navei, care se depărta în goană, iar strînsoarea se oglindea în cele arătate de aparate. Mai trecură două ore, şi deodată, deasupra capului lui Erg Noor, se aprinseră doi ochi rotunzi şi roşii. Erg Noor smuci manetele spre el, şi motoarele se opriră.

— Am scăpat! şopti uşurat Pel Lyn. Dar şeful expediţiei îşi întoarse încet spre el privirea şi clătină din cap.

— Nu ştiu încă! Ni s-a isprăvit anamezonul!

— Ce este de făcut?

— Să aşteptăm! În clipa de faţă se desfăşoară o luptă crîncenă între forţa de atracţie a stelei şi viteza „Tantrei".

Erg Noor se lăsă pe rezemătoarea fotoliului, cu miinile pe genunchi. Oamenii tăceau, aparatele cîntau încet. În cîntecul acordului normal al aparatelor de bord, se amesteca de astă dată o altă melodie, discordantă, care, tocmai de aceea, apărea ameninţătoare. Era chemarea stelei de fier, resimţită aproape fizic, puterea reală a masei sale negre, care urmărea nava ce-şi pierdea necontenit din viteză.

Obrajii Nizei Krit ardeau, inima îi bătea repede în piept. Aşteptarea aceasta inactivă devenea insuportabilă pentru tînăra fată, care simţea ce greu apasă pe umerii lui Erg Noor răspunderea pentru navă şi echipajul ei.

Timpul abia se tîra. O oră, două, cinci... La postul central de comandă astronavigatorii treziţi din somn apăreau unul după altul; în curînd se adunară toţi cei paisprezece membri ai expediţiei.

„Tantra" îşi încetinea zborul într-o progresie mult prea rapidă pentru a putea scăpa de steaua de fier. Nu mai putea reîncepe lupta. Traseul „Tantrei" devenea tot mai curb, pînă cînd, în cele din urmă, nava intră în prima volută depărtată a neînduratei spirale. Soarta „Tantrei" era acum pecetluită; asta o ştiau cu toţii.

Un urlet neaşteptat îi făcu pe toţi să tresară. Astronomul Pur Hiss sări în picioare şi începu să dea din miini. Faţa lui schimonosită era de nerecunoscut; nu mai semăna cu un om din Era Marelui Cerc. Spaima, mila faţă de sine însuşi şi setea de răzbunare alungaseră de pe faţa savantului orice urmă de intelectualitate.

— El e de vină, el! zbieră Pur Hiss arătîndu-l cu degetul pe Pel Lyn, timpitul acesta, dobitocul, viermele fără creier!... Astronomul se opri, încercînd să-şi amintească înjurăturile străbunilor, de mult ieşite din uz. Niza, care stătea lîngă el, se trase cu scîrbă la o parte. Erg Noor se ridică în picioare.

— Condamnarea unui tovarăş nu ne poate fi de nici un folos. Timpurile cînd greşelile puteau fi intenţionate au trecut de mult. În cazul de faţă (Noor manipulă maşina electronică de calculat), după cum vedeţi, probabilitatea unei erori reprezintă treizeci la sută. Ţinînd seamă şi de factorii depresiunii inevitabile care survine spre sfîrşitul orelor de gardă, ca şi de zguduirea produsă în organism din pricina legănării navei, nu mă îndoiesc că şi dumneata, Pur Hiss, ai fi comis aceeaşi greşeală!

— Dar dumneata? strigă astronomul ceva mai puţin furios.

— Eu n-aş fi comis-o. Mi s-a mai întîmplat să văd destul de aproape un monstru asemănător în timpul celei de-a 36-a expediţii astrale... Cea mai mare vină o port eu: crezînd că voi conduce personal astronava în regiunea nestudiată, n-am prevăzut chiar totul, limitîndu-mă la simple instrucţiuni!

— Dar cum puteai şti că, fără dumneata, vor nimeri tocmai în regiunea aceasta? exclamă Niza.

— Trebuia să ştiu acest lucru, răspunse ferm Erg Noor. Dar despre aceasta ar avea sens să vorbim numai pe Pămînt...

— Pe Pămînt! urlă Pur Hiss şi pînă şi Pel Lyn se încruntă îngrijorat:

— Să vorbeşti astfel cînd totul este pierdut şi nu te aşteaptă decît pieirea !?

— Nu, nu pieirea, ci o luptă dîrză, răspunse calm Erg Noor. Steaua aceasta are incontestabil o planetă, poate chiar şi două. Planetele acestea trebuie să fie de dimensiuni mari şi, în consecinţă, să aibă şi atmosferă. N-avem însă nevoie să coborîm, deoarece avem provizii mari de oxigen atomic * în stare solidă. Erg Noor tăcu o clipă, adunîndu-şi gîndurile, apoi reluă: Vom deveni satelit al planetei, descriind în jurul ei o orbită. Dacă atmosfera planetei se va dovedi propice şi ne vom fi cheltuit aerul nostru, rămăşiţele de carburanţi planetari ** ne vor permite să aterizăm şi să trimitem un apel. Peste o jumătate de an vom fi calculat direcţia şi, transmiţînd rezultatele privitoare la Zirda, vom chema o astronavă auxiliară, salvîndu-ne astfel nava şi, o dată cu ea, pe noi...

— Dacă vom reuşi..., făcu Pur Hiss, căutînd să-şi stăpînească bucuria.

— Da, dacă vom reuşi! repetă Erg Noor. Dar ţelul este clar, deci trebuie să ne concentrăm toate forţele ca să-l realizăm... Dumneata, Pur Hiss, împreună cu Ingrid veţi avea sarcina să observaţi şi să calculaţi dimensiunile planetelor; Beer şi Niza vor calcula în funcţie de masa planetelor, viteza de depărtare, iar cu ajutorul ei — viteza orbitală şi radiantul optim ***.

Cercetătorii începură să se pregătească şi pentru o eventuală „aterizare". Biologul, geologul şi medicul puneau la punct pentru lansare o staţiune-pilot automată. Mecanicii acordau radiolocatoarele şi proiectoarele de aterizaj, montau racheta-satelit pentru transmiterea comunicărilor de pe suprafaţa planetei...

După spaima şi desperarea prin care trecuseră, lucrau acum cu un spor deosebit, întrerupîndu-se numai în timpul cînd astronava începea să se legene intrînd în vîrtejurile gravitaţiei. Dar acum viteza „Tantrei" era simţitor micşorată, şi oscilaţiile ei nu mai erau atît de primejdioase pentru organismul uman.

Pur Hiss şi Ingrid stabiliră prezenţa a două planete. Au fost nevoiţi să renunţe la încercarea de a se apropia de cea exterioară: uriaşă şi rece, învăluită într-o atmosferă groasă, probabil otrăvitoare, îi ameninţa cu pieirea. Dacă este vorba să-ţi alegi felul de

---

* Oxigen atomic solidificat = oxigen sub formă de atomi izolaţi, nu în stare moleculară (O_2). Oxigenul atomic dă reacţii chimice mai intense şi permite o comprimare mai mare decît în stare moleculară (N. A.).

** Carburantul planetar e folosit pentru motoarele navelor planetare, precum şi pentru aterizarea şi decolarea astronavelor. (Noţiune fantastică. — N. A.).

*** Radiantul optim e cea mai favorabilă rază a orbitei, descrise de o astronavă în jurul unei planete, în afara atmosferei acesteia. Depinde şi de dimensiunile şi masa planetei. (Noţiune fantastică. — N. A.)

moarte in cosmos, parcă ar fi preferabil să te prefaci în scrum lîngă suprafaţa unei stele de fier decît să pieri în bezna unei atmosfere amoniacale, înfundîndu-ţi nava în gheţuri groase de mii de kilometri. Asemenea înfricoşătoare planete gigante există şi în sistemul solar — Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun.

„Tantra" se apropia inevitabil de steaua de fier. După nouăsprezece zile dependente, astronauţii reuşiră să precizeze dimensiunile planetei interioare: era mai mare decît Pămîntul. Aflată la o distanţă foarte mică de astrul ei, planeta îşi parcurgea cu o viteză vertiginoasă orbita: anul era pentru ea cel mult de două luni terestre... Steaua invizibilă o încălzea probabil suficient cu razele-i stranii; în cazul în care exista şi o atmosferă, era posibil ca acolo să existe şi viaţă. În asemenea eventualitate „aterizarea" devenea deosebit de primejdioasă...

O viaţă dezvoltată în condiţiile altor planete, pe alte căi de evoluţie, în alte forme de albuminoide era cît se poate de dăunătoare pentru locuitorii Pămîntului. Mijloacele de apărare ale organismelor, care fuseseră elaborate în decurs de milioane de veacuri de pămînteni, în lupta împotriva reziduurilor nocive şi a bacteriilor patogene, erau neputincioase împotriva formelor de viaţă de pe alte planete. Şi, în aceeaşi măsură, viaţa de pe acele planete era primejduită în condiţiile terestre!

Activitatea elementară a vieţii animale — de a ucide şi a devora — se manifestă cu o înfiorătoare cruzime în cazul cînd fiinţe din lumi diferite vin în contact. Cele dintîi cercetări întreprinse pe planete locuite, dar nu de oameni, fuseseră însoţite de izbucniri de boli nemaipomenite, de epidemii fulgerătoare, de agenţi vătămători care se înmulţeau cu o iuţeală monstruoasă. Pînă şi lumile locuite de fiinţe omeneşti gînditoare întreprindeau nenumărate experienţe şi pregătiri prealabile înainte de a stabili legătura directă cu astronavele. Pe Pămîntul nostru depărtat de zonele Galaxiei centrale *, unde abundă viaţa, n-au ajuns încă oaspeţi de pe planetele altor stele, reprezentanţi ai altor civilizaţii. Abia de curînd, Consiliul Astronautic încheiase pregătirile pentru primirea prietenilor ce trebuiau să ne sosească de pe stelele mai apropiate făcînd parte din constelaţiile Ophiuchus, Lebăda, Ursa Mare şi Pasărea Paradisului.

Îngrijorat de eventualitatea unei întîlniri cu organisme vii, Erg Noor dispuse să se scoată din depozite mijloacele de apărare biologică cu care se aprovizionaseră din belşug, cu gîndul la realizarea visului său — călătoria pe Vega.

În cele din urmă, clipa hotărîtoare se apropie. Viteza orbitală a „Tantrei" o egală pe aceea a planetei interioare şi începu să se rotească în jurul ei. Tulbure, brună, cu reflexele sîngerii ale stelei uriaşe, suprafaţa planetei sau, mai bine zis, a atmosferei ei devenea vizibilă în invertorul electronic. Toţi membrii expediţiei, fără excepţie, erau ocupaţi lîngă aparate.

— Temperatura suprafeţei straturilor pe partea luminată: 320°K **.

— Rotaţia în jurul axei — aproximativ 20 de zile...

---

* Sistemul solar din care face parte Pămîntul se află spre marginea vestică a galaxiei, adică a universului nostru. (N. R.)

** 320°K este echivalent cu 47°C. (N. R.)

— Radiolocatoarele atestă prezenţa apei şi a uscatului...
— Grosimea atmosferei — 1.700 de kilometri...
— Masa precizată — 3,2 ori masa Pămintului...

Comunicările se succedau neintrerupt, caracteristicile planetei devenind din ce in ce mai precise.

Erg Noor aduna cifrele obţinute şi datele necesare pentru calcularea regimului orbital. 3,2... planeta era deci destul de mare. Forţa de gravitaţie era capabilă să strivească nava de sol. Oamenii se vor transforma in nişte reptile neputincioase...

Şeful expediţiei işi aduse aminte de povestirile inspăimintătoare, jumătate din domeniul legendei, jumătate reale, cu privire la astronauţii care au nimerit pe planete gigante. Işi inchipui urletul motoarelor şi tremurul convulsiv al navei, care, nemaiputindu-se smulge, se lipea de suprafaţa planetei, fiind strivită de propria sa greutate... Dacă această forţă de atracţie nu era prea mare, nava rămînea intreagă, fringindu-se doar oasele oamenilor, care încercau să se tirască in interiorul ei. Groaza de nedescris a acestei greutăţi strivitoare răzbea în frînturi de comunicări, în transmisiunile de adio...

O asemenea primejdie nu ameninţa echipajul „Tantrei" cît timp aceasta urma să se rotească în jurul planetei. Dacă însă vor fi nevoiţi să coboare pe suprafaţa ei, numai oamenii cei mai puternici vor izbuti să ducă povara propriului lor trup în viitorul lor adăpost, în care aveau să stea zeci de ani... Vor reuşi oare să supravieţuiască în asemenea condiţii, în întunericul veşnic al soarelui infraroşu, în acea atmosferă densă? Oricum ar fi, mai există totuşi speranţa unei salvări. N-aveau altă alegere.

„Tantra" evolua aproape de marginea atmosferei. Colaboratorii expediţiei nu puteau scăpa ocazia de a cerceta o planetă pînă atunci necunoscută, aflată la o depărtare relativ mică de Pămînt. Latura luminată sau, mai bine zis, încălzită a planeţei se deosebea de cea umbrită nu numai printr-o temperatură mult mai înaltă, dar şi prin enorme acumulări de electricitate, care tulburau chiar şi funcţionarea puternicelor radiolocatoare, denaturîndu-le aproape complet indicaţiile. Erg Noor hotărî să întreprindă studierea planetei cu ajutorul staţiunilor-bombă. Lansară o staţiune fizică, şi automatul îi informă în curînd despre existenţa uimitoare a oxigenului liber în straturile inferioare ale atmosferei kripton-azotice *, ca şi despre prezenţa vaporilor de apă la o temperatură de douăsprezece grade peste zero. Condiţiile acestea erau, în linii mari, asemănătoare cu acelea pămînteşti. Numai presiunea atmosferei dense întrecea presiunea normală a Pămîntului.

— Aici se poate totuşi trăi! spuse cu un zîmbet palid biologul, transmiţînd şefului comunicările staţiunii.

— În măsura în care putem trăi noi, vor exista acolo şi alte fiinţe vii, probabil mărunte şi dăunătoare, dacă ar fi să judecăm după aspectul acestei sumbre planete.

Pentru cea de-a 15-a tură a astronavei, pregătiră o staţiune-bombă cu un puternic tele-emiţător. Dar cea de-a doua staţiune fizică, lansată în umbră după ce planeta se rotise cu 120°, dispăru mai înainte de a fi transmis vreun semnal.

---

* Straturi atmosferice formate din gazele kripton şi azot. (N. R.).

— O fi nimerit intr-un ocean, presupuse Bina Led, muşcindu-şi de necaz buzele.

— Vom fi nevoiţi să facem sondaje cu ajutorul radiolocatorului principal, mai inainte de a lansa televizorul-robot. N-avem decit două şi n-am apucat să acordăm decit unul pentru condiţiile planetei.

Trimiţind fascicule de radiaţii dirijate, „Tantra" evolua in jurul planetei, sondind contururile continentelor şi ale mărilor, neclare din cauza deformării datelor oferite de aparate. După un timp, se precizară marginile unei cimpii uriaşe care inainta in mijlocul unui ocean sau despărţea două oceane, aproape la ecuatorul planetei. Proiectorul navei mătura in zig-zag cu lumina lui o zonă lată de două sute de kilometri. Deodată, pe ecranul radiolocatorului se aprinse un punct luminos. Un şuierat le biciul nervii incordaţi, confirmind că n-au in faţa lor o halucinaţie.

— Metal ! exclamă geologul. Zăcăminte deschise.

Erg Noor clătină din cap :

— Deşi n-a durat decit o clipă, am putut distinge contururi precise. Este fie o bucată mare de metal — un meteorit, fie incă...

— O navă ! rostiră in acelaşi timp Niza şi biologul.

— Inchipuiri ! mormăi Pur Hiss.

— Sau, poate, realitate, răspunse Erg Noor ginditor.

— In orice caz, discuţia n-are nici un rost — nu voi să dezarmeze Pur Hiss. Tot n-avem nici o posibilitate să controlăm. Doar n-o să aterizăm...

— Vom verifica acest lucru peste trei ore, cind vom ajunge din nou deasupra acestei cimpii. Vă atrag atenţia că obiectul metalic se află pe o cimpie pe care şi eu aş fi ales-o pentru aterizare. Vom lansa postul nostru de televiziune tocmai acolo. Fixaţi raza radiolocatorului la un avans de şase secunde !

Planul trasat de şeful expediţiei izbuti, şi „Tantra" porni pentru a doua oară să inconjoare timp de trei ceasuri planeta intunecată. Acum, apropiindu-se de cimpia continentală, nava fu intimpinată de o comunicare a telerobotului. Oamenii işi aţintiră privirile avide asupra ecranului luminat. Raza vizuală se conectă cu un ţăcănit uşor şi incepu să se deplaseze asemenea unui ochi omenesc, dibuind contururile obiectelor aflate acolo, jos, in abisul intunecat, de mii de kilometri. Key Beer işi inchipui limpede cum se răsuceşte capul postului, asemenea unui far, ieşit de sub carapacea tare. In zona luminată de raza automatului, treceau in fugă pe ecran volumele unor ripe scunde, dealuri, văi şerpuitoare şi negre, toate fotografiate pe loc. Deodată, in timp ce raza smulgea din umbră marginile unui platou, pe ecran trecu viziunea unui contur scinteietor in formă de peşte, apoi intunericul se aşternu din nou.

— O aeronavă ! izbucni din mai multe piepturi. Niza il aruncă lui Pur Hiss o privire triumfătoare. Ecranul se stinse, deoarece „Tantra" se depărtase iar de postul televizor. Dar biologul Eon Tai apucase să fixeze filmul electronic. Cu degetele tremurind de nerăbdare, introduse filmul in dispozitivul de proiecţie al ecranului emisferic...

Contururile cunoscute, in formă de ţigară de foi, ale părţii de la provă, partea dinapoi mai umflată, creasta inaltă a dispozitivului de echilibrare... Oricit de neverosimilă era această privelişte, oricit de neinchipuit ar fi părut o asemenea intilnire pe o planetă cufun-

dată în întuneric, totuşi robotul nu putea născoci nimic: era, într-adevăr, o astronavă de pe Pămînt! Stătea în poziţie orizontală, ca la un aterizaj normal, sprijinită cu proptele puternice, nevătămată, de parcă abia acum ar fi coborît pe planeta stelei de fier.

Descriindu-şi cercurile, foarte rapide din cauza apropierii mari de planetă, „Tantra" trimitea semnale care rămîneau fără răspuns. Trecură cîteva ceasuri. La postul de comandă se adunaseră din nou toţi cei paisprezece membri ai expediţiei. Erg Noor, care stătuse pînă acum pe gînduri, se ridică în picioare.

— Cred că va trebui să aterizăm. Poate că fraţii noştri au nevoie de ajutor, poate că nava lor a fost deteriorată şi nu mai poate să se întoarcă pe Pămînt. În cazul acesta preluăm anamezonul lor, îi scăpăm pe ei şi salvăm şi viaţa noastră.

— Dar dacă şi nava lor a ajuns aici din lipsă de anamezon? întrebă prudent Pen Lyn.

— Atunci trebuie să le fi rămas încărcăturile ionice planetare; nu puteau cheltui chiar totul. Uitaţi-vă: nava are o poziţie normală, aşadar au aterizat cu ajutorul motoarelor planetare. Vom lua combustibilul planetar, apoi vom decola din nou şi, trecînd în poziţie orbitală, vom chema şi vom aştepta ajutor din partea Pămîntului. În caz de reuşită, nu vor trece decît zece ani.

— Mai rămîne însă riscul coborîrii pe solul unei planete grele, precum şi riscul să rămînem acolo, bombăni Pur Hiss. Mi-e frică să mă gîndesc la această lume a întunericului.

— Riscul rămîne, de bună seamă. Dar în situaţia noastră, oricum, el există, şi nu prea cred că l-am mări cu ceva. De fapt, planeta pe care a aterizat astronava nu este chiar atît de rea! Numai de ne-am putea salva nava!

Erg Noor se uită pe cadranul egalizatorului de viteze şi se apropie repede de masa de comandă. O clipă, şeful expediţiei rămase în faţa manetelor şi a vernierelor de conducere. Degetele mîinilor lui mari se mişcau, căutînd parcă acorduri pe un instrument muzical; spatele i se încovoie tot mai mult, iar faţa îi împietri.

Niza Kirt se apropie de şeful ei, îi luă cu îndrăzneală mîna dreaptă şi-şi lipi obrazul neted, fierbinte de emoţie, de palma acestei mîini prietene. Erg Noor o privi cu recunoştinţă, mîngîie părul bogat al fetei şi se îndreptă de mijloc.

— Pornim spre straturile inferioare ale atmosferei! spuse el conectînd semnalul. Chemarea răsună în toată nava; membrii echipajului se repeziră fiecare la locul său şi se legară de scaune prevăzute cu puternice amortizoare hidraulice.

Se auzi bubuitul motoarelor planetare, şi aeronava, vuind puternic, porni în jos, în întîmpinarea stîncilor şi a oceanelor planetei necunoscute.

Radiolocatoarele şi reflectoarele infraroşii sondau întunericul de sub el. De altimetru, lîngă cifra fixată (cincisprezece mii de metri), ardeau lumini roşii. Munţi mai înalţi de zece kilometri nu erau de aşteptat pe o planetă unde atît apa, cît şi căldura emanată de soarele negru lucrau la nivelarea suprafeţei, întocmai ca şi pe Pămînt.

Chiar de la primul zbor de cercetare reuşiră să descopere, pe cea mai mare parte a planetei, în loc de munţi, doar înălţimi de mică importanţă, abia ceva mai mari decît pe Marte.

Erg Noor mută limitatorul altitudinii la trei mii de metri şi co-

nectă reflectoare puternice. Sub astronavă se întindea un uriaș ocean. Talazuri negre se înălțau deasupra unor adîncuri necunoscute.

Luciul negru al apelor făcu loc unei întunecimi mate: începea uscatul. Razele încrucișate ale reflectoarelor croiau un drum îngust printre pereții de beznă. Pe acest drum apăreau pe neașteptate culori, petele gălbui ale nisipului ori suprafața unor grinduri stîncoase de un verde-cenușiu.

Ascultînd de mîna experimentată a șefului expediției, „Tantra" zbura deasupra continentului.

În cele din urmă, Erg Noor descoperi cîmpia cu pricina. Din cauza micii sale altitudini, nu putea fi numită un platou. Era totuși evident că eventualele fluxuri și furtuni ale oceanului întunecat nu puteau ajunge la nivelul acestei cîmpii, înălțată deasupra zonelor mai joase ale uscatului aproximativ cu o sută de metri.

Radiolocatoarele din stînga de la prova navei scoaseră un șuierat... „Tantra" repezi înainte razele reflectoarelor sale. Acum se vedea deslușit că era vorba de o astronavă de clasa întîi. Blindajul care acoperea partea ei din față, executat din iridiu anizotrop *, strălucea în razele reflectorului. În apropiere nu se vedea nici un fel de construcție provizorie, nu ardea nici o lumină: astronava stătea nemișcată, întunecoasă, nereacționînd în nici un fel la apropierea confratelui ei. Razele proiectoarelor alergară mai departe și scăpărară brusc, reflectate de oglinda albastră a unui disc de dimensiuni colosale, implîntat pieziș pe o muchie în solul negru. Timp de o clipă, observatorilor li se păru că dincolo de disc se zăresc niște stînci, iar mai departe se adîncește abisul de întuneric. Probabil că acolo era o rîpă sau o coborîre ducînd undeva, în vale.

Un urlet asurzitor zgudui întregul corp al „Tantrei". Erg Noor voia să aterizeze cît mai aproape de astronava descoperită, și prevenea echipajul ei, care s-ar fi putut afla în zona primejdioasă, pe o rază de aproximativ o mie de metri de la locul „aterizării". Bubuitul cumplit al motoarelor planetare răzbătea pînă în interiorul navei; pe ecrane apăru un nor format din particulele incandescente ale solului. Podeaua începu să se ridice brusc în sus, apoi să treacă peste capul lor. Arcurile hidraulice întorceau însă lin și fără zgomot fotoliile în poziție perpendiculară față de pereții acum verticali.

Din pîntecele navei se desprinse un uriaș tren de aterizare articulat, care trebuia să amortizeze șocul produs de contactul cu solul lumii străine. O izbitură, o zguduitură, încă una! „Tantra" își legănă botul, apoi, în clipa în care i se opriră motoarele, rămase și ea nemișcată. Erg Noor ridică mîna spre masa de comandă, care acum era deasupra capului său, și trase maneta care deconecta trenul de aterizaj. Astronava începu să-și lase botul în jos, încet, prin smucituri scurte și, în cele din urmă, își reluă poziția orizontală. Aterizajul fusese efectuat. Ca totdeauna, în asemenea împrejurări, organismul omenesc fusese supus unei zguduiri destul de puternice. Abia dacă puteau să se ridice, ca după o boală grea. Cu toate acestea, neastîmpăratul biolog apucase să ia o probă a aerului.

— Bun pentru respirație! îi înștiință el pe ceilalți. Voi face îndată analiza microscopică.

— Inutil! răspunse Erg Noor, desfăcînd ambalajul fotoliului de

* O substanță este anizotropă atunci cînd cristalele ei au proprietăți diferite pe direcții diferite (N. R.).

aterizaj. Nu putem în nici un caz părăsi nava fără scafandri. S-ar putea să existe aici bacterii şi virusuri extrem de primejdioase.

În cabina de ecluzare, lîngă ieşire, fuseseră pregătiţi din vreme scafandri biologi şi „scheletele săltătoare"* care trebuiau trase peste scafandri.

Ocupanţii navei erau cu toţii nerăbdători să simtă odată sub picioare „pămîntul", fie el şi unul străin; rătăciseră doar timp de şase ani prin genunile interastrale. Key Beer, Pur Hiss, Ingrid, doctorul Luma şi doi ingineri mecanici trebuiau să rămînă în interiorul navei, de gardă la radio, la proiectoare şi aparate.

Cei opt călători pătrunseră în camera de trecere şi se opriră în aşteptare.

— Introduceţi aer! comandă Erg Noor celor rămaşi în interiorul navei, despărţiţi acum de un perete de nepătruns.

Numai după ce presiunea din această cameră deveni cu mult superioară celei din exterior, vinciurile hidraulice împinseră în exterior uşa ermetic sudată. Presiunea aerului aproape că-i aruncă pe oameni afară din camera de trecere, fără a fi permis vreunul element dăunător să pătrundă din lumea cea străină în interiorul acestui fragment al Pămîntului. Uşa se închise la loc cu o viteză vertiginoasă. Raza reflectorului aşternu un drum puternic luminat, pe care cercetătorii porniră şontic-şontic, pe picioarele lor cu resorturi, abia tîrîndu-şi trupurile grele. La capătul căii luminoase se înălţă o navă enormă. Un kilometru şi jumătate de drum li s-a părut o distanţă extraordinar de lungă, atît din cauza nerăbdării lor, cît şi din pricina zdruncinăturilor puternice produse de salturile greoaie pe solul inegal, presărat cu pietre mărunte şi puternic încălzit de soarele cel negru.

Prin atmosfera densă, cu o abundentă umiditate, stelele se zăreau ca nişte pete palide cu contururi neclare.

În bezna înconjurătoare, nava se desprindea puternic reliefată. Stratul gros de silicat de zirconiu cu care era acoperit fuzelajul ei se uzase pe alocuri: probabil că nava călătorise mult timp prin Cosmos.

Eon Tal scoase o exclamaţie care răsună în receptoarele tuturor radiourilor de costum. Arătă cu mîna uşa larg deschisă, căscată ca o pată neagră, şi un lift mic lăsat în jos. Pe solul de lîngă acest lift şi dedesubtul navei creşteau, fără doar şi poate, nişte plante. Lujerele lor groase susţineau în sus corole negre, parabolic adîncite şi zimţate pe margini, frunze sau flori înalte aproape de un metru. Îngrămădirea aceea de roţi dinţate negre şi nemişcate avea un aspect lugubru. Dar şi mai mult te punea pe gînduri uşa larg deschisă şi mută. Plantele neatinse şi o uşă deschisă — aceasta însemna că oamenii n-au mai folosit de mult această cale, nu şi-au mai apărat mica lor lume pămîntească de asaltul lumii străine...

Erg Noor, Eon şi Niza pătrunseră în ascensor. Mecanismul se puse în funcţiune cu un scrîşnet uşor şi-i sui, docil, pe cei trei cercetători în camera de trecere larg deschisă. După ei se urcară şi ceilalţi. Erg Noor transmise „Tantrei" rugămintea să stingă proiectorul. Într-o clipă, cei cîţiva oameni se pierdură în nesfîrşitul întuneric. Lu-

---

* Schelete săltătoare — carcase de oţel, îmbrăcate în piele şi înzestrate cu un motor electric, cu arcuri şi amortizoare; serveau la deplasări individuale, în condiţiile unei forţe de gravitaţie sporită. (Noţiune fantastică. — N. A.).

mea soarelui de fier îi împresura acum de aproape, ca și cum el ar fi vrut să absoarbă sîmburele acesta slab al vieții pămîntești care se lipise de solul noptatecii planete.

Aprinseră felinarele rotative fixate pe căștile lor. Ușa care ducea din camera de trecere înăuntrul corăbiei astrale era închisă, dar nu încuiată, și cedă lesne. Cercetătorii pătrunseră în culoarul din mijloc, orientîndu-se ușor în întuneric. Construcția astronavei se deosebea de a „Tantrei" doar prin detalii de puțină importanță.

— A fost construită cu cîteva zeci de ani în urmă, spuse Erg Noor apropiindu-se de Niza. Aceasta se întoarse spre el. Prin silicolul căștii, fața pe jumătate luminată a șefului părea enigmatică: Nu-mi vine a crede, urmă el, dar dacă este...

— „Vela"! exclamă Niza, uitînd de microfon, și văzu că toată lumea se întoarse spre ea.

Grupul de cercetători pătrunse în încăperea principală a navei — o bibliotecă-laborator —, apoi, mai spre provă, în cabina centrală de comandă. Mișcîndu-se greoi în scheletul său săltător, clătinîndu-se și lovindu-se de pereți, șeful expediției ajunse în fața tabloului de distribuție principal. Rețeaua de iluminat era conectată, însă n-avea curent. În întuneric luminau doar fosforescentele indicatoare și semne. Erg Noor găsi maneta iluminatului de siguranță, și, deodată, spre marea mirare a tuturora, se aprinse o lumină slabă, care lor însă li se păru orbitoare. Probabil că se aprinse și deasupra ascensorului, deoarece în căștile radiourilor de costum se auzi glasul lui Pur Hiss, care se interesa de mersul cercetărilor. Răspunsul i l-a dat geologul. Șeful rămase nemișcat în pragul cabinei de comandă. Niza îi urmări privirea și văzu sus, între ecranele din față, o inscripție dublă — în limba Pămîntului și în codul Marelui Cerc: „Vela". Ceva mai jos, sub o linie, urmau indicativele galactice ale Pămîntului și coordonatele sistemului solar.

Astronava dispărută cu optzeci de ani în urmă se găsise astfel pe o planetă din sistemul unui Soare negru, necunoscută mai înainte și socotită mult timp doar un nor obscur...

Cercetarea încăperilor astronavei n-a putut lămuri ce deveniseră oamenii. Rezervoarele de oxigen nu fuseseră sleite, rezervele de apă și de alimente le-ar fi putut ajunge pentru cîțiva ani. Și totuși nicăieri nu se vedea nici o urmă, nici o rămășiță a echipajului „Velei".

Pe alocuri, pe culoare, la postul central de comandă și în bibliotecă se vedeau pe pereți ciudate pete negre. Pe podeaua bibliotecii era de asemenea o pată, pe care se formase o coajă groasă, ca și cum s-ar fi uscat aici un lichid vărsat. În sala mașinilor, în fața ușii deschise, ce ducea în ultimul compartiment, atîrnau fire rupte, iar suporții masivi ai dispozitivelor de răcire, făcuți din bronz cu fosfor, erau mult îndoiți. Întrucît în restul navei totul era în perfectă stare, aceste deteriorări, care necesitaseră o lovitură foarte puternică, rămîneau de neînțeles. Cercetătorii căutară îndelung, dar nu reușiră să găsească nimic care să le poată explica dispariția și incontestabila pieire a echipajului „Velei"!

Între timp făcură o altă descoperire, extrem de importantă: rezervele de anamezon și de încărcături ionice planetare, găsite pe navă, asigurau „Tantrei" decolarea de pe planeta cea grea și drumul pînă la Pămînt. Totuși îi mai aștepta o muncă intensă, legată de transportul rezervoarelor de anamezon. Sarcina aceasta, complicată în orice condiții, se transforma aici, pe o planetă cu greutate triplă, în-

tr-o problemă care cerea o mare inventivitate, un mare efort de gîndire. Dar oamenii din epoca Marelui Cerc erau bucuroşi să rezolve asemenea probleme.

Dintr-un magnetofon aflat la postul de comandă, biologul scoase banda neterminată a jurnalului de bord. Erg Noor şi Eon Tal reuşiră să deschidă safé-ul principal, ermetic închis, în care se păstrau rezultatele expediţiei „Velei". Oamenii se încărcară cu o greutate mare: o mulţime de benzi, de filme fotonomagnetice, jurnale, observaţii astronomice şi calcule. Cercetători ei înşişi, membrii expediţiei, nu puteau lăsa aici această descoperire preţioasă nici măcar pe termen scurt.

Frînţi de oboseală, se-ntîlniră în biblioteca „Tantrei" cu tovarăşii lor, care ardeau de nerăbdare. Aici, în atmosfera familiară, aşezaţi la o masă comodă, puternic luminată, bezna funerară a lumii înconjurătoare, ca şi astronava moartă, păreau doar o închipuire în coşmar. Rămăsese numai forţa de gravitaţie a acestei planete înspăimîntătoare, o forţă permanentă care-i apăsa pe toţi în aşa măsură, încît orice mişcare le smulgea o strîmbătură de durere. Fără o practică îndelungată, era cît se poate de greu să-ţi coordonezi mişcările proprii cu cele ale pîrghiilor „scheletului" de oţel. Din cauza aceasta, umbletul era însoţit de zguduiri şi şocuri nemiloase. Chiar şi dintr-o expediţie scurtă ca a lor, oamenii se întoarseră frînţi de oboseală. Geologa Bina Led suferise o uşoară comoţie cerebrală; dar pînă şi ea, rezemată greoi de masă, apăsîndu-şi tîmplele cu mîna, refuzase să plece înainte de a fi ascultat cea din urmă bandă a jurnalului de bord. Niza se aşteptase să afle lucruri cutremurătoare din înregistrarea aceasta, care se păstrase timp de optzeci de ani într-o navă moartă, pe suprafaţa înfiorătoarei planete. Îşi închipuise glasuri răguşite cerînd ajutor, ţipete de suferinţă, cuvinte tragice de adio. Tresări auzind un glas sonor şi rece.

Glasul necunoscut expunea în momentul acela evenimentele care se petrecuseră la şapte luni după transmiterea comunicării pe Pămînt. Cu un sfert de veac înainte, în timp ce străbăteau o zonă de meteoriţi din sistemul Vegăi, „Vela" fusese avariată. Reuşiseră să repare deteriorarea produsă în partea din faţă a navei şi să-şi urmeze drumul; au intervenit însă tulburări în reglarea de înaltă precizie a cîmpului de protecţie magnetică a motoarelor. După douăzeci de ani de luptă fură nevoiţi să-şi oprească motoarele. Alţi cinci ani „Vela" a zburat în virtutea inerţiei pînă cînd, străbătînd cîmpuri de forţe necunoscute, şi-a pierdut viteza. Atunci au trimis prima lor comunicare. Astronava se apropia de Soare şi se pregătea să trimită a doua comunicare, cînd a nimerit însă în cîmpul de gravitaţie al stelei de fier. Pe urmă a păţit acelaşi lucru ca şi „Tantra", cu singura diferenţă că, lipsită de motoare, nava nu mai putea lupta deloc. Nu reuşi să devină satelit al planetei, întrucît motoarele planetare de accelerare fuseseră de asemenea distruse. Reuşi să aterizeze cu bine pe un podiş aflat în apropierea unei mări. Echipajul s-a apucat să îndeplinească cele trei sarcini care se ridicau în faţa lui: să încerce să repare motoarele, să trimită un apel Pămîntului şi să studieze planeta necunoscută. N-au apucat însă nici să monteze turela de lansat rachete, cînd oamenii au început să dispară într-un chip misterios. Cei trimişi în căutarea lor nu se mai întorceau nici ei. Au sistat deci cercetările; nici pentru construirea turelei nu mai părăseau

nava decît cu toții împreună, iar în pauzele dintre orele de muncă îngrozitor de obositoare, din cauza marii forțe de gravitație, se odihneau îndelung în nava ermetic închisă. Grăbiți să lanseze racheta, nici n-au întreprins măcar studierea unei astronave străine aflate în apropiere de „Vela" și, probabil, eșuată acolo de foarte mult timp...

„Discul acela!" — îi trecu prin minte Nizei. Întîlni privirea șefului expediției, care, ghicindu-i gîndul, dădu afirmativ din cap.

Din cei paisprezece membri ai echipajului de pe „Vela" mai rămăseseră în viață opt; după măsurile luate, disparițiile încetaseră. Brusc, jurnalul de bord se întrerupse timp de trei zile, după care comunicările au fost reluate, de rîndul acesta de o voce înaltă, de femeie tînără:

„Astăzi, în ziua a douăsprezecea din luna a șaptea, anul șapte sute douăzeci și trei din era Marelui Cerc, noi toți, cei rămași în viață, am terminat pregătirea rachetei-emițător. Mîine, la ora aceasta...".

Key Beer aruncă instinctiv o privire pe gradația în ore de pe panglica desfășurată în fața lor — era ora cinci dimineața după timpul „Velei" — cine știe cît după cel al planetei...

„Vom transmite informația bine... — glasul se frînse, apoi se auzi din nou, de rîndul acesta mai asurzit, mai slab, ca și cum femeia care vorbea și-ar fi întors capul de la emițător: — Stabilesc contactul! Încă o dată..." Aparatul tăcu, deși panglica continuă să se desfășoare. Ascultătorii schimbau între ei priviri emoționante.

— S-a întîmplat ceva! făcu Ingrid Ditra. Din magnetofon se auziră cuvinte precipitate, rostite de un glas înăbușit: „Au scăpat doi... Lalk n-a reușit să sară pînă... Ascensorul... N-au putut să închidă ușa, numai a doua! Mecanicul Sah Kton s-a tîrît spre motoare... Vom lovi cu planetarele... Ei sînt... doar furie și spaimă...".

Banda s-a mai desfășurat un timp fără zgomot, apoi aceeași voce a urmat:

„Mi se pare că Kton n-a mai apucat... Am rămas singură, dar știu ce să fac". Dar înainte de a începe, glasul ei suna acum mai puternic și mai convingător: „Fraților, dacă ne găsiți, vă previn: să nu părăsiți nava n i c i o d a t ă!" Femeia care vorbea a oftat adînc, apoi a mai spus, încet, parcă și-ar fi vorbit singură: „Trebuie să aflu ce este cu Kton, cînd mă întorc, o să explic mai bine... Este împresurat de întuneric, de necunoscut...".

Un zgomot ușor, apoi banda a continuat să se desfășoare încă timp de douăzeci de minute pînă la terminarea bobinei. Dar orice încercare era zadarnică: necunoscuta n-a mai avut parte să explice nimic, căci, probabil, nu s-a mai întors...

Erg Noor opri aparatul și se adresă tovarășilor săi:

— Surorile și frații noștri care au murit în aceste locuri vin să ne salveze! Nu simțiți oare mîna omului puternic al Pămîntului? Am găsit pe nava lor anamezon iar adineauri am fost preveniți de o primejdie de moarte care paște aici pe oaspeții de pe alte planete. Nu știu despre ce-i vorba, dar probabil este o viață străină de noi.

— Cum crezi că am putea să ne aprovizionăm cu carburanți fără să părăsim nava? întrebă Key Beer.

— De ce fără a părăsi nava? Știi doar că asta-i cu neputință și că vom fi nevoiți să ieșim și să lucrăm afară. Sîntem, însă, preveniți și vom lua măsurile necesare...

— Bănuiesc, spuse biologul Eon Tal... Un baraj în jurul locului de muncă?!...

— Nu numai acolo, ci și pe parcursul dintre cele două nave! adăugă Pur Hiss.

— Desigur! Din moment ce nu știm încă ce primejdie ne pîndește, vom stabili un baraj dublu — cu radiații și curent. Vom întinde fire electrice, vom crea de-a lungul întregului drum un culoar de lumină.

Capul Binei Led se lovi cu zgomot de masă. Înfrîngînd greutatea de a se mișca, medicul și astronomul secund se traseră mai aproape de tovarășa de lucru leșinată.

— Nu-i nimic! spuse doctorița Luma Lasvy. Are numai o ușoară comoție și este surmenată. Ajutați-mă s-o transport pînă la un pat.

Pînă și operația aceasta, în aparență simplă, n-ar fi putut să fie executată destul de repede dacă mecanicul Taron n-ar fi avut ideea să se servească de un cărucior electric automat. Cu ajutorul lui îi transportară pe toți cei opt care fuseseră în recunoaștere: trebuiau să se odihnească fără întîrziere, căci altminteri surmenajul organismului neadaptat la condițiile noi de viață s-ar fi transformat într-o boală.

În curînd, două cărucioare automate, legate unul de altul, începură să netezească drumul dintre cele două astronave. De o parte și de alta a acestui drum se întinseră cabluri groase. Lîngă astronave fură construite turele provizorii de observație, înzestrate cu cupole groase din silicobor*. În aceste turele stăteau observatori care trimiteau din cînd în cînd cîte un fascicul de radiații dure, ucigătoare, din camerele de pulsație, instalate acolo. În timpul lucrărilor, lumina puternică a reflectoarelor nu se stingea o clipă. Deschiseră trapa principală din carena „Velei", demontară pereții despărțitori și pregătiră pentru a fi coborîte pe cărucioare electrice patru containere cu anamezon și treizeci de cilindri cu încărcături ionice. Problema încărcării lor pe „Tantra" era cu mult mai complicată. Nu puteau deschide această astronavă în același fel, lăsînd să pătrundă în ea viață străină, poate ucigătoare. De aceea n-au făcut decît să pregătească trapa și, deschizînd despărțiturile dinăuntru, au adus de pe „Vela" tuburile de rezervă cu aer comprimat. Conform planului stabilit, din clipa deschiderii trapei și pînă la terminarea încărcării containelor, puțul de circulație al ascensorului urma să fie necontenit purjat de puternica presiune a aerului comprimat. Pe lîngă aceasta, pe bordul navei se stabilea și o radiație de protecție.

Oamenii se obișnuiau treptat să muncească îmbrăcați în „scheletele" lor de oțel, după cum s-au mai învățat și cu marea forță de gravitație: durerile intolerabile pe care le-au simțit în toate mădularele din primele clipe după aterizaj erau acum mai atenuate.

Trecură cîteva zile terestre. Misteriosul „necunoscut" nu mai apărea. Temperatura aerului înconjurător începuse să scadă brusc.

---

* Silicobor = aliaj de carbizi de bor și siliciu, material extrem de dur și transparent. (Noțiune fantastică. — N. A.)

Se stîrni un vînt puternic care se întețea cu fiecare oră. Erau urmările faptului că soarele cel negru era pe cale să apună. Răcirea nu era chiar atît de bruscă; totuși, pe la mijlocul „nopții" planetare, se instalară geruri puternice. Lucrările continuară cu ajutorul încălzitoarelor din scafandri. Reușiseră tocmai să coboare de pe „Vela" și să aducă pînă la „Tantra" primul container, cînd, fără de veste, la „răsărit", se stîrni un nou uragan, cu mult mai puternic decît cel dinainte! Temperatura se urcă repede peste zero, palele dense de vînt aduceau o cantitate uriașă de umiditate. Uraganul era atît de puternic, încît sub asaltul lui astronava tresărea toată. Oamenii își intensificară eforturile, căutînd să fixeze containerul sub carena „Tantrei". Urletele înfiorătoare ale uraganului creșteau mereu, pe podiș se învolburau vîrtejuri primejdioase în formă de coloană, asemenea unor tornade* terestre. În fîșia de lumină crescu deodată o trombă uriașă din stropi de apă, zăpadă și pulbere, cu capătul de sus în formă de pîlnie, proptit în cerul întunecos. Sub asaltul acelei trombe, firele de înaltă tensiune s-au rupt, iar capetele răsucite scăpărau fulgerele albastre ale scurtcircuitelor; raza galbenă a proiectorului de lîngă „Vela" se stinse ca suflată de vînt.

Erg Noor dădu dispoziții ca toată lumea să sisteze lucrările și să se adăpostească în interiorul navei.

— Dar acolo a rămas observatorul! strigă geologa Bina Led, indicînd luminița abia vizibilă a turelei de silicobor.

— Știu, a rămas Niza. Mă duc și eu îndată acolo, răspunse șeful expediției.

— Dar curentul e întrerupt, și „necunoscutul" are acum cîmp liber de acțiune, obiectă grav Bina.

— Dacă uraganul ne încurcă pe noi, fără doar și poate că-l stînjenește în mișcări și pe „necunoscut". Sînt convins că nu există nici o primejdie atîta timp cît furtuna e dezlănțuită. Nici vîntul nu ne poate lua, cu greutatea pe care o avem acum... De altfel, de mult am poftă să surprind pe acel „necunoscut".

— Îmi dați voie să viu cu dumneavoastră? sări biologul.

— Bine, vino, dar numai dumneata, căci cred că te va interesa...

Cei doi oameni s-au tîrît mult timp, de-a bușilea, agățîndu-se de proeminențele solului și de crăpăturile din stîncă, căutînd să nu nimerească tocmai în calea vîrtejurilor. Uraganul se căznea să-i smulgă, să-i răstoarne și să-i rostogolească. Nu reuși acest lucru decît o dată, dar atunci Erg Noor îl prinse pe Eon dus de-a dura, se trînti pe el și se agăță cu mîinile-i, îmbrăcate în mănuși cu gheare, de marginea unui pietroi.

Niza deschise trapa turelei, și cei doi se strecurară pe rînd prin ea. Înăuntru era căldură și liniște; tureia fusese trainic construită și bine întărită, deoarece prevăzuseră eventualitatea furtunilor.

Tînăra astronavigatoare era în același timp și bucuroasă, și supărată de venirea tovarășilor săi.

Erg Noor transmise pe „Tantra" că au ajuns cu bine, iar proiectorul navei se stinse. Acum, în întunericul acesta, ce amintea începuturile lumii, nu se mai zărea decît lumina slabă din

---

* Tornade = cicloane foarte violente care se abat asupra coastei africane de vest (N. R.).

interiorul turelei. Pămintul era zguduit din temelii de amenințătoarele trombe. Niza stătea așezată pe un scaun turnant, sprijinită cu spatele de reostatul * receptorului de curent. Șeful expediției și biologul se așezară la picioarele ei, pe ieșitura în formă de cerc de la baza turelei. Voluminoși în scafandrierele lor, ocupau aproape tot locul.

— Propun să dormim, se auzi în telefoane glasul lui Erg Noor. Pină la răsăritul negru mai sint cu siguranță douăsprezece ore. Numai atunci uraganul se va potoli și are să fie mai cald.

Ceilalți doi erau de acord. Striviți de întreita lor greutate, ghemuiți în scafandrierele lor prinse în carcase rigide, în turela strimtă zguduită de furtună, oamenii dormeau. Căci mare este puterea de adaptare a organismului omenesc și mari sint forțele și rezistența pe care le ascunde!...

Din cind în cind, Niza se trezea, transmitea tovarășilor de serviciu de pe „Tantra" informații liniștitoare și adormea din nou. Uraganul scăzuse simțitor, solul nu se mai zguduia ca mai înainte. Acum putea să apară acel „necunoscut". Observatorii din turelă luară PA — pilulele atenției —, ca să-și mai remonteze puțin sistemul nervos obosit.

— Enigma astronavei străine mă preocupă mereu, mărturisi Niza. Aș vrea să știu atît de mult de unde veneau și cum de au nimerit aici...

— Și eu sint curios, răspunse Erg Noor. Un singur lucru îmi este clar: cum au nimerit aici... Prin Marele Cerc s-au transmis mai demult povestiri despre stele de fier și planetele lor, care sint adevărate capcane. În vecinătatea Soarelui, însă, nu se cunoștea pină acum existența unui asemenea astru. Acesta este cel dintii...

— Intenționați să întreprindeți o cercetare a astronavei-disc? întrebă Eon Tal.

— Negreșit! Un savant nu și-ar putea ierta pierderea unui asemenea prilej. Astronavele discoidale nu sint cunoscute în regiunile populate vecine cu noi. Așadar, trebuie să fie o navă venită de departe, care a rătăcit poate prin Galaxie citeva mii de ani după pieirea echipajului ei sau după ce a suferit o stricăciune ce n-a putut fi reparată. Poate că multe dintre transmisiunile Marelui Cerc vor fi mai pe înțelesul nostru după primirea materialelor pe care le vom găsi pe această navă discoidală... Îndată ce vom fi terminat cu transporturile de pe „Vela", ne vom ocupa de acest străin. Deocamdată, însă, nu putem detașa în acest scop nici un om.

— Dar am studiat „Vela" doar în citeva ceasuri...

— Am examinat discul prin stereotelescop. Este închis și nicăieri nu se vede nici un orificiu. Nu-i lucru ușor să pătrunzi în interiorul unei nave cosmice, apărată de intruziunea unor forțe cu mult mai puternice decit toate stihiile Pămîntului. Încearcă numai să pătrunzi în „Tantra" închisă, prin blindajul ei de metal cu structura interioară cristalină modificată și restructurată; ar fi o sarcină asemenea unui asalt de cetate. Dar și mai greu este atunci cind nava e cu desăvirșire străină, avind la bază principii de construcție necunoscute. Desigur însă că vom dezlega enigma ei...

* Reostat: rezistență electrică reglabilă. (N. R.)

Erg Noor tăcu şi ascultă atent. Nici microfoanele sensibile nu mai prindeau zgomotul vîntului: furtuna încetase, dar de afară, prin sol, se auzea un foşnet ciudat.

Şeful expediţiei făcu un semn cu mîna, şi Niza, înţelegîndu-l fără cuvinte, stinse lumina. În turela încălzită de radiaţiile infraroşii, întunericul părea să aibă densitatea unui lichid negru, ca şi cum această întocmire ieşită din mîinile omului ar fi fost aşezată pe fundul unui ocean. Prin cupola străvezie de silicobur, se văzură aprinzîndu-se luminiţe cafenii. Se aprindeau, formînd o clipă cîte o steluţă mică cu razele de un roşu închis sau verde, se stingeau, apoi apăreau din nou. Steluţele se înşirau în lanţuri, care se îndoiau, se răsuceau încle şi opturi, alunecau fără zgomot pe suprafaţa clopotului, netedă şi dură ca diamantul. Oamenii din turn simţiră înţepături ciudate în ochi şi o durere acută care-i fulgeră de-a lungul nervilor principali ai trupului, de parcă razele scurte ale steluţelor cafenii s-ar fi înfipt ca nişte ace în centrele lor nervoase.

— Niza, spuse în şoaptă Erg Noor, mută regulatorul pe incandescenţă maximă, apoi aprinde lumina dintr-o dată!

Turela fu luminată brusc de fulgerul pămîntesc de un albastru intens. Oamenii orbiţi de el nu văzură nimic sau, mai bine zis, aproape nimic. Niza şi Eon apucară să observe — sau poate că li s-a părut numai — că întunericul din partea dreaptă a turelei nu dispăruse dintr-o dată, ci mai zăbovi o clipă, ca un fel de cheag lăţit, cu numeroase tentacule. Dar totul nu durase decît o clipă. Acel ceva pe care au crezut că-l văd îşi adună cu o iuţeală vertiginoasă tentaculele şi sări înapoi, o dată cu peretele de întuneric, alungat de lumină. Erg Noor nu văzu nimic, dar n-avea motiv să nu se încreadă în reflexele rapide ale tinerilor săi prieteni.

— Trebuie să fie un produs al materiei vii, care vrea să ne înghită!

Biologul se arătă de acord cu argumentele şefului.

— Această planetă ni se pare întunecată deoarece ochii noştri sînt insensibili la razele infraroşii din zona termică a spectrului. În schimb, cred, celelalte raze, cele galbene şi albastre, au o acţiune foarte puternică asupra vieţuitoarelor de aici. Într-adevăr, trebuie să reacţioneze cu o iuţeală atît de vertiginoasă, încît tovarăşii dispăruţi de pe „Vela" n-au putut observa nimic atunci cînd luminau locul din care se producea atacul... Iar atunci cînd observau, era prea tîrziu, şi muribunzii nu mai puteau povesti nimic...

Vom repeta îndată experienţa, oricît de neplăcută ne-ar fi apropierea acestui...

Niza stinse lumina, şi cei trei observatori rămaseră din nou în bezna adîncă, aşteptînd venirea acelei făpturi din lumea întunericului.

— Cu ce-o fi înarmat? De ce apropierea lui se simte prin clopot şi prin scafandru? se întreba biologul. O fi înarmat oare cu vreo energie necunoscută?

— Există foarte puţine forme ale energiei, şi, în orice caz, aceasta trebuie să fie una electromagnetică. Dar, desigur, există o mulţime de aspecte sub care se manifestă această energie. Fiinţa de aici are o armă care impresionează sistemul nostru nervos. Vă

puteţi închipui ce trebuie să fie atingerea unui asemenea tentacul pe un corp neapărat.

Erg Noor îşi scutură spinarea, ca năpădit de frig, iar Niza Krit se cutremură toată zărind şiragurile de luminiţe calenii care se apropiau repede de ei, din trei părţi.

— Fiinţa asta nu-i singură, spuse încet Eon, cred că n-ar trebui să le lăsăm să se atingă de cupola turelei.

— Ai dreptate. Să ne întoarcem toţi cu spatele la lumină şi să ne uităm numai în direcţia aleasă de fiecare. Niza, aprinde!

De rîndul acesta, fiecare dintre cei trei cercetători reuşiră să prindă cîte un amănunt precis şi astfel să-şi formeze o imagine generală a fiinţelor care semănau cu nişte meduze gigantice, romboidale şi plate; zburau la o mică înălţime deasupra solului şi aveau pe partea inferioară a trupului franjuri dese. Cîteva tentacule erau mai scurte în comparaţie cu dimensiunile monstrului, atingînd cel mult un metru lungime. În colţurile ascuţite ale rombului şerpuiau cîte două tentacule de o lungime mult mai mare. La baza lor, biologul observă băşici foarte mari, luminate uşor pe dinăuntru şi care păreau că împrăştie sclipiri stelare...

— Observatori, de ce aprindeţi şi stingeţi lumina? se auzi deodată în căşti glasul limpede al Ingridei. Aveţi nevoie de ajutor? Furtuna s-a terminat şi acum începem lucrul. Venim îndată la voi...

— În nici un caz! o întrerupse sever şeful. Ne ameninţă o mare primejdie. Chemaţi-i pe toţi!

Erg Noor comunică celorlalţi observaţiile făcute din turelă. După un scurt sfat, astronauţii hotărîră să scoată pe un cărucior partea mobilă a unuia dintre motoarele planetare. Şuvoaiele de foc lungi de cîte trei sute de metri porniră să mături cîmpia pietroasă, înlăturînd toate cele văzute şi nevăzute din calea lor. În mai puţin de o jumătate de oră, oamenii putură să întindă netulburat cablurile rupte. Sistemul de apărare era restabilit. Era evident acum că încărcarea anamezonului trebuia efectuată mai înainte de a se începe noaptea planetară. Reuşiră să facă acest lucru cu preţul unor sforţări uriaşe. Istoviţi de această muncă, închiseră ermetic toate trapele şi se adăpostiră în spatele blindajului de nestrăpuns al astronavei, ascultînd liniştit trepidaţiile ei. Prin microfoane le parveneau din afară urletele uraganului; din cauza aceasta, lumea lor mică, luminată puternic şi inaccesibilă forţelor întunericului, părea şi mai confortabilă.

Ingrid şi Luma lărgiră ecranul stereoscopic. Filmul fusese bine ales. La picioarele spectatorilor strînşi în bibliotecă clipociră strălucitoarele unde albastre ale Oceanului Indian.

Niza se aplecă spre biologul aşezat alături de ea; dus pe gînduri, el se şi vedea transportat în îndepărtări, pe scumpa lor planetă natală, cu natura ei îmblînzită de oameni.

— Te gîndeai la Pămînt? şi tînăra fată arătă cu mîna ecranul. Nu-i aşa că minunata noastră lume pare şi mai frumoasă după tot întunericul de aici, după furtună şi după aceste negre meduze electrice?

— Da! Şi tocmai de aceea aş vrea şi mai mult să pun mîna pe o asemenea meduză. Eram tocmai preocupat de problema cum am putea-o face.

Niza Kirt se intoarse cu spatele la biolog, care ridea mulțumit, și intilni privirea zimbitoare a lui Erg Noor.

— Și dumneavoastră tot la asta vă gindeați, cum să capturăm oroarea aceasta neagră? intrebă ea ironic.

— Nu, mă gindeam la posibilitatea de studiere a discului-navă.

Licăririle șirete din ochii șefului aproape că o supărară pe Niza.

— Acum înțeleg de ce în vechime bărbații se indeletniceau cu războaiele! Credeam că e numai un fel de a se grozăvi al sexului dumneavoastră, care era socotit cel puternic in societatea neorganizată...

— Nu pot spune că ai intru totul dreptate, deși in parte ai priceput vechea noastră psihologie. Eu insă am părerile mele: cu cit mai admirabilă este planeta noastră natală, cu atit mai mult doresc să-mi pun viața in slujba ei. Să plantez grădini, să scot din pămint metale, să produc energie, hrană, să creez muzică, așa incit să pot lăsa după mine un fragment din ceva făcut de miinile mele, de mintea mea... Eu unul nu cunosc decit Cosmosul, arta astronavigației și prin aceasta pot servi draga noastră omenire... Dar scopul nu-l reprezintă insuși zborul, ci cucerirea unor cunoștințe noi, descoperirea unor lumi noi, pe care odată și odată le vom preface in planete tot atit de minunate ca și Pămintul nostru. Dar dumneata, Niza, de dragul cărui ideal muncești? De ce și pe dumneata te atrage atit de mult misterul astronavei-disc? Crezi că este o simplă curiozitate?

Printr-o sforțare a voinței, tinăra fată invinse greutatea miinilor ei obosite și le intinse șefului. Acesta le luă in miinile lui mari și le mingiie cu drag. Obrajii Nizei se îmbujorară, răsfringind parcă lumina părului ei ondulat; trupu-i obosit se simți plin de forțe noi. Ca și atunci, inainte de „aterizarea" lor atit de primejdioasă, își lipi obrazul de mina lui Erg Noor, iertind și lui, și biologului aparenta lor trădare față de Pămînt. Și, ca să le dovedească pe deplin celor doi că este alături de ei, le propuse să pună in aplicare o idee ce ii venise in minte: să adapteze la unul dintre rezervoarele lor de apă un capac care să se închidă automat, iar apoi să pună inăuntru, in chip de momeală, o bucată de carne conservată. Cind făptura cea neagră va pătrunde înăuntru, să fie lăsat capacul prin robinete dinainte pregătite, să se pompeze afară aerul aparținind planetei intunecoase, rezervorul să fie umplut cu gaze pămintești inerte, iar apoi să fie sudate ermetic marginile capacului.

Peste două zile — sau mai bine zis peste două nopți planetare —, capcana perfecționată de ingineri era gata.

Erg Noor era preocupat de calcule și consultarea manualelor, urmărind fabricarea unui puternic dispozitiv de tăiat electrohidraulic, cu ajutorul căruia spera să poată pătrunde in interiorul spiralodiscului venit de pe cine știe ce astru îndepărtat.

Astronauții se cam obișnuiseră cu întunericul înconjurător. Furtunile se potoliseră. locul gerului il luase căldura: venise „ziua" care dura cit nouă zile pămintești. Mai aveau de lucru pentru patru zile terestre, ca să desăvirșească transportarea pe „Tantra" a încărcăturilor ionice, a proviziilor și instrumentelor atit de prețioase. Pe lingă aceasta, Erg Noor socoti necesar să ia și oarecare obiecte personale care aparținuseră membrilor echipajului dispărut spre a

le aduce — după o riguroasă dezinfectare prealabilă — familiilor lor de pe Pămînt. În Era Marelui Cerc, oamenii nu obişnuiau să se încarce cu prea multe lucruri, astfel încît mutarea lor pe „Tantra" nu a prezentat greutăţi.

În cea de-a cincea zi, curentul a fost întrerupt, şi biologul, împreună cu doi voluntari, Key Beer şi Ingrid, s-a închis în turela de observaţie de lîngă „Vela". Fiinţele cele negre au apărut aproape îndată. Biologul îşi aranjase un ecran infraroşu şi putea urmări acum mişcările „meduzelor" ucigătoare. Iată că una dintre ele se apropie de rezervorul-capcană, îşi strînse tentaculele şi, făcîndu-se ghem, începu să se strecoare înăuntru. Deodată, lîngă orificiul deschis al rezervorului, apăru încă un romb negru. Cel care venise primul şi-a desfăcut tentaculele: luminiţele în formă de stea începură să se aprindă şi să se stingă cu o viteză uimitoare, transformîndu-se în vibratoare dungi de lumină, purpurii, care pe ecranul pentru raze invizibile se arătau ca nişte fulgere verzi. Primul monstru se dădu la o parte: al doilea se făcu într-o clipă ghem şi căzu pe fundul rezervorului. Biologul întinse mîna spre buton, dar Key Beer îl reţinu. Acum, în rezervor, se aflau două meduze înspăimîntătoare. Era de mirare cum de au reuşit să-şi reducă într-atît volumul lor aparent. O apăsare pe buton, şi capacul se închise. Îndată cinci ori şase monştri negri se lipiră jur împrejur pe recipientul cel mare, îmbrăcat în exterior cu zirconiu. Biologul aprinse lumina şi transmise pe „Tantra" rugămintea să fie conectat dispozitivul de apărare. Ca de obicei, fantomele negre se topiră într-o clipă; două dintre ele rămaseră însă prizoniere sub capacul ermetic închis al rezervorului.

Biologul se apropie de rezervor şi puse mîna pe capac. Simţi îndată o durere atît de sfîşietoare, încît scoase un ţipăt. Braţul stîng îi atîrna inert, paralizat.

(Citiţi în numărul viitor capitolele :

„CALUL DE PE FUNDUL MĂRII" şi

„LEGENDA SORILOR ALBAŞTRI")

Pentru a putea răspunde cu promptitudine numeroaselor manuscrise pe care le primim la redacţie, rugăm pe toţi acei care ne trimit lucrări spre publicare ca textele lor să fie dactilografiate. De asemenea, întrucît planul de apariţii al Colecţiei noastre cuprinde un număr suficient de romane, rugăm pe autori ca povestirile lor să nu depăşească o fascicolă (50—55 pagini dactilografiate la două rînduri).

PENTRU TOŢI

O lectură plăcută şi instructivă veţi putea găsi în ALMANAHUL „ŞTIINŢA ŞI TEHNICĂ 1958". In 192 pag. de format mare şi bogat ilustrate, sînt prezentate cele mai recente şi variate probleme ale ştiinţei şi tehnicii din ţara noastră şi de peste hotare. Nu lipsesc nici palpitantele călătorii în regiunile pline de curiozităţi ştiinţifice, povestirile ştiinţifico-fantastice, veştile despre satelitul artificial, sfaturile practice pentru chimiştii, fotografii şi radiofoniştii amatori.

Preţul unui exemplar este de 8 lei.

Abonamentele se primesc numai în colectiv (minimum 5 exemplare), pînă la 30 noiembrie a. c., la ghişeele sucursalelor raionale C.E.C., cont 304, cu specificaţia: „Editura Scînteia" — vărsăminte pentru almanahul „Ştiinţă şi tehnică".

Expedierea exemplarelor se va face pe adresa depunătorului. Pentru o bună deservire, abonaţii trebuie să menţioneze citeţ pe formularul de depunere adresa exactă a depunătorului.

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

I.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

ADAMOV A.

AFACEREA „PESTRIȚILOR"

ROMAN

Sub acest titlu autorul ne prezintă un antrenant roman „polițist".

Direcția miliției judiciare din Moscova este în urmărirea unui vast grup de răufăcători, recrutați din cele mai diferite pături sociale, care ajung la un moment dat să lucreze sub conducerea unui spion străin. Serghei Korșunov, ofițer demobilizat, întors în țară de la Berlin, primește sarcina de a lucra în miliție. El îndrăgește această muncă grea și primejdioasă: ca și pe front, trebuie să lupte cu dușmanul, dar de data aceasta, cu dușmanul din interiorul țării. După diverse greșeli inerente începutului, Serghei învață din experiența colegilor și șefilor săi, izbutind să ducă mai tîrziu la bun sfîrșit Afacerea „Pestriților", nume sub care figura această organizație în dosarele judiciare.

Acțiunea romanului se desfășoară într-un ritm viu, dinamic, ținînd pe cititor încordat de la prima pînă la ultima pagină.

296 PAGINI
6 LEI

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ — „CARTEA RUSĂ"

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PRETUL 1 LEU